

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

Presorted standard
U.S. Postage
PAID
Berwyn, IL
Permit No.408

Czech Mission, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

No 10 - OCTOBER 2004

Slovenský kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Chicagu

Slovenští přistěhovalci na severní straně Chicaga na začátku minulého století toužili založit svou vlastní slovenskou farnost. Za tím účelem začali již v roce 1909 sbírat peníze a za dva roky mohli dát zálohu na zakoupení kostela „Betlehem“ od norských protestantů na rohu Huron a Racine ulic. Chicagský arcibiskup Jakub E. Quigley dokonce poskytl zbývající peníze, a tak Slováci měli svůj vlastní kostel. Nastal problém, kde najít slovensky mluvícího kněze, jichž byl ve Spojených Státech nedostatek. Nakonec byl kontaktován Otec Michal Bajor, narozený na Slovensku a působící v Německu v městě Gutenbergu. On ochotně přijal nabídku, aby se stal farářem slovenské farnosti v Chicagu.

Otec Michal přijel do Chicaga začátkem října 1911 a 22.října byl bývalý protestantský kostel zasvěcen Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Ještě před tím, v září téhož roku, začal laický učitel, který byl zároveň varhaníkem, vyučovat děti katechismus. Více než 70 hochů a dívek připravoval na první svaté přijímání. Vyučování bylo každý den od 4 do 6 hodin odpoledne. Farnost rostla tak rychle, že během dvou let kostel nestačil. V roce 1914 dal chicagský arcibiskup povolení k zakoupení pozemku pro stavbu nového kostela. Farníci začali horlivě sbírat peníze a 30.května 1916 byl položen základní kámen na rohu ulic Oakley a Huron a již na vánoce byla sloužena v novém kostele první mše svatá. Kostel byl vybudován v novorenesančním slohu a byl zasvěcen Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Slavnostně byl vysvěcen 17.ledna 1917 arcibiskupem Jiřím W. Mundeleinem. V této době přišlo pět řeholních sester sv. Františka z kláštera Panny Marie Neposkvrněné v Joliet. Otevřely farní školu ve třetím patře kostelní budovy a během pěti měsíců už ji navštěvovalo 185 žáků. Brzy po dokončení kostela se Otec Bajor nervově zhroutil a jeho zdravotní stav se zhoršoval a nakonec musel v roce 1919 farnost opustit. Zemřel 5.ledna 1923.

Dalším farářem se stal Otec Ludvík Neutirth, který sem přišel od slovenského kostela Nanebevzetí Panny Marie. Působil u Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

dva roky a potom ze zdravotních důvodů na svůj úřad rezignoval. Od 21.října 1921 se stal zdejšími farářem na Slovensku narozený Otec Viktor Blahunka, který byl před tím farářem u slovenského kostela sv. Cyrila a Metoděje. Otec Blahunka se stal prvním slovenským knězem ve Spojených Státech, kterému byl udělen titul monsignora. Stalo se tak v roce 1925. Za působení Otce Blahunky byl díky obětavým příspěvkům farníků v době hospodářské krize snížen farní dluh ze \$100,000 na \$26,000. On také správně poznal, že je pro farnost nutné, aby v ní byly zakládány zájmové spolky, v nichž by byla pěstována národnostní identita a předávána budoucím generacím. Stal se také vrchním kaplanem celoamerického spolku „First Catholic Slovak Ladies Union (První katolický slovenský dámský svaz). Jeho zásluhou byl také zakoupen pozemek v předměstí Chicaga v Hillside, aby zde byl založen slovenský hřbitov Our Lady of Sorrows (Panny Marie sedmibolestné) – patronky Slovenska. Dnes je to severozápadní část arcibiskupského hřbitova Queen of Heaven (Královny nebe). Během svého 38 letého působení Otec Blahunka dbal na to, aby si také jiné etnické skupiny, které se k farnosti připojovaly, udržely svoji národnostní identitu. Tak vlastně předešel druhý vatikánský sněm, po kterém se začaly rozšiřovat několika národnostní farnosti. Mons. Viktor Blahunka zemřel 10.října 1959.

Po něm nastoupil Otec František Kosják, bývalý farář u slovenského kostela sv. Jana Křtitele na jihu Chicaga. Během šedesátých let se začalo mnoho slovenských rodin stěhovat do předměstí. V roce 1968 sestry františkanky oznámily, že nebudou schopny dál zajišťovat vyučování ve farní škole, a tak byla škola uzavřena a 164 žáků bylo rozděleno do okolních škol. Během působení Otce Kosjáka byly ve farnosti uskutečněny liturgické směrnice II. vatikánského koncilu, byl opraven kostel a pořízeny nové varhany. 8.září 1975 Otec František Kosják nečekaně zemřel na srdeční infarkt během kněžských exercicií v arcibiskupském exercičním domě v Mundelein. Bylo pozoruhodné, že při posledním

rozloučení delegace z blízké ukrajinské katedrály sv. Mikuláše vedená třemi kněžími vykonala pohřební obřady, modlitby a zpěvy po způsobu východní liturgie.

10.září 1975 nastoupil u kostela Nejsvětějšího Srdce Ježíšova jako farář Otec František Dilla, který se v této farnosti narodil a vychodil zde farní školu. Byl velmi šťastný, když zjistil, že si farníci uchovávají svůj slovenský jazyk a slovenské zvyky. 27.června 1976 oslavil 65.výročí založení farnosti slavnou mší svatou a recepcí. Na Vánoce téhož roku, došlo ve farnosti k následující tragické události. Otec Dilla po půlnoční mši svatě doprovázel starší farníky do jejich domů. Na zpáteční cestě byl na Huron ulici přepaden dvěma bandity, kteří ho několika výstřely z pistole vážně zranili. Okamžitě se rozvinula akce pro záchranu života otce Františka. Farníci v pojiždné transfúzní stanici darovali krev potřebnou k transfúzi a operaci a díky péči lékařů a ošetřovatelek – řeholních sester z nemocnice Panny Marie z Nazareta se podařilo Otce Františka ze smrtelného zranění zachránit.

V roce 1990 došlo v chicagské arcidiecézi k reorganizaci farností a kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova byl zrušen a farníci začleněni do původně italské farnosti při kostele Svatého růžence, který je odtud vzdálen jen tři bloky. Kostel Nejsvětějšího Srdce byl přebudován na soukromé byty. Původní určení budovy dodnes připomínají slovenské nápisy v průčelí. Nad hlavním vchodem je nápis: „K úcte Najsv. Srdca Pána Ježíša“ nad východními dveřmi je nápis: „Sieň“, nad západními: „Škola“. Vedle hlavního vchodu je nyní nápis: „Lofts under Bell tower (Byty pod zvonice)“. Podle zvonků u dveří je dnes v budově 19 bytových jednotek. V západní části budovy je upraven rozlehlý sál, který slouží pro různé společenské příležitosti. To vše může být pro Slováky do jisté míry útěchou, že tento kostel nebyl zbourán, tak jako mnohé jiné, ale po přestavbě slouží jako domov pro několik potřebných rodin.

Karel Chrobák

Foto na titulní straně:

Bývalý kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Chicagu.

Andělé

Andělé jsou duchovní tvorové, kteří neustále oslavují Boha a slouží jeho spásným plánům, které má vzhledem k jiným tvorům: „Andělé spolupracují na všem, co je nám k dobru.“

Existence duchových, netělesných bytostí, které Písmo svaté obvykle nazývá anděly, je pravda víry. Svědectví Písma je tak jasné, jako jednomyslnost tradice.

Sv. Augustin o nich říká: „Anděl je název úkolu, ne přirozenosti. Ptáš-li se, jak se nazývá tato přirozenost, je to duch; ptáš-li se, jaký má úkol, je to anděl. Podle toho, co je, je duch, podle toho, co koná je anděl.“ Andělé jsou celým svým bytím Boží služebníci a poslové. Protože „andělé v nebi stále hledí na tvář svého Otce“ (Mt 18,10), jsou „dbalí rozkazů, poslušní na jeho slovo.“ (Ž 103,20)

Jako bytosti čistě duchové mají rozum a vůli: jsou to bytosti osobní a nesmrtelné. (Lk 20, 36) Všechny viditelné tvory převyšují dokonalostí, jak o tom svědčí lesk jejich slávy. (Dan 10, 9-12)

Andělé obklopují Krista, svého Pána. Slouží mu především při naplňování jeho poslání spasit všechny lidi. Kristus je středem andělského světa. Jsou to „jeho andělé“: „Až přijde Syn člověka ve slávě a s ním všichni andělé ...“ (Mt 25,31) Jsou jeho, protože jsou stvořeni skrze něho a pro něho: „V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti. Všechno je stvořeno skrze něho a pro něho.“ (Kol 1,16) Jsou jeho ještě více, protože z nich udělal posly svého plánu spásy: „Což nejsou všichni (andělé) jen duchové, posláni k tomu, aby sloužili těm, kdo mají jako dědictví dostat spásu?“ (Žid 1,14).

Od počátku stvoření (Job 38,7) a po celou dobu dějin spásy, zdáli či zblízka, hlásají andělé tuto spásu a slouží při uskutečňování Božího záměru: uzavírají pozemský ráj, Gen 3, 24) chrání Lota, (Gen 19) zachraňují Hagar a její dítě, (Gen 21, 17) zachytí Abrahámovu ruku, (Gen 22, 11) skrze jejich službu je sdělován zákon (srov. Sk 7,53), vedou Boží lid, (Ex 23, 20-23) ohlašují narození (Soud 13) a povolání (Soud 6, 11-24; Iz 6, 6) a pomáhají prorokům, (1 Král 19,5) abychom uvedli alespoň některé příklady. A konečně anděl Gabriel oznamuje narození Předchůdce Páně i samotného Ježíše. (Lk 1, 11,26)

Celý život vtěleného Slova od vtělení po nanebevstoupení je obklopen klaněním a službou andělů. Když Bůh uvádí svého Prvorozeného do světa, říká: „Ať se mu klanějí všichni Boží andělé.“ (Žid 1,6) Jejich chvalozpěv při Kristově narození nepřestal znít ve chvalozpěvu církve: „Sláva na výsostech Bohu ...“ (Lk 2, 14) Andělé ochraňují Ježíšovo dětství, (Mt 1, 20; 2, 13,19) obsluhují Ježíše na poušti, (Mk 1, 12; Mt 4, 11) dodávají mu síly ve smrtelné úzkosti, (Lk 22, 43) i když by ho mohli zachránit z rukou nepřátel (Mt 26, 53) jako kdysi Izrael. (2 Mak 10, 29-30; 11, 8) Andělé také „evangelizují“ (Lk 2,10) tím, že oznamují radostnou zvěst o vtělení (Lk 2, 8-14) a Kristově vzkříšení.

(Mk 16, 5-7) Při Kristově návratu, který ohlašují, (Sk 1, 10-11) mu budou sloužit při jeho soudu. (Mt 13, 41; 24, 31; Lk 12,8-9)

Stejně se těší z tajemné a mocné pomoci andělů celý život církve. (Sk 5, 18-20; 8, 26-29; 10, 3-8; 12, 6-11; 27, 23-25)

Církev se spojuje v liturgii s anděly, aby se klaněla třikrát svatému Bohu ve chvalozpěvu „Svatý, svatý, svatý...“ na konci preface. Vyzývá jejich pomoc „V pokoře tě prosíme, všemohoucí Bože, přikaz svému svatému andělu, ať přinese tuto oběť na tvůj nebeský oltář...“ v první eucharistické modlitbě nebo v prosbě „Ať tě andělé doprovázejí do ráje“ z pohřebních obřadů nebo také v „Hymnu cherubinů“ z byzantské liturgie. Zvláště církev slaví památku archandělů sv. Michaela, sv. Gabriela, sv. Rafaela, (29.září) a andělů strážných (2.října).

Od dětství (Mt 18, 10) až k hodině smrti (Lk 16, 22) je lidský život obklopen ochranou andělů (Žalm 34, 8; 91, 10-13) a jejich přímluvou. (Job 33, 23-24; Zach 1, 12; Tob 12,12) Sv. Bazil z Caesareje připomíná, že „každý věřící má u sebe anděla jako ochránce a pastýře, aby ho vedl k životu.“ Křesťanský život má již zde na zemi ve víře podíl na blaženém společenství andělů a lidí sjednocených v Bohu.

Podle Katechismu Katolické Církve (čl.328 - 354)

LITURGICKÁ ČTENÍ

31.neděle v mezidobí - 31.října 2004

1.ČTENÍ - Mdr 11, 22 - 12, 2

Čtení z knihy Moudrosti.

Pane, celý svět je před tebou jako prášek na vahách, jako kapka rosy, která zrána padá na zem. Ty však máš slitování se vším, protože můžeš všechno, a jsi shovívavý k hříchům lidí, aby dělali pokání. Vždyť ty miluješ všechno, co je, a nic si neošklivíš z toho, cos udělal, neboť kdybys něco nenáviděl, nestvořil bys to. Jak by něco mohlo trvat, kdybys to nechtěl, nebo se uchovat, kdybys to nepovolal k bytí? Ale ty máš na všechno ohled, poněvadž je to tvé, vládce, milující život, neboť tvůj nepomíjející duch je ve všem. Proto zbloudilé trestáš poněkud a napomináš tím, že jim vyčítáš to, čím hřešili, aby zbaveni své špatnosti věřili v tebe, Pane.

2.ČTENÍ - 2 Sol 1, 11 - 2, 2

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Bez přestání se za vás modlíme, aby vás učinil náš Bůh hodnými dobrého, ke kterým vás povolal, a svou mocí zdokonalil, že budete mít vždycky zálibu v konání dobra a vaše víra, aby se projevovala skutky. Pak bude jméno našeho Pána Ježíše oslaveno skrze vás, a vy budete oslaveni skrze něho podle milosti našeho Boha a Pána Ježíše Krista. Pokud jde o dobu, kdy přijde náš Pán Ježíš Kristus a kdy se my u něho shromáždíme, prosíme vás: nechte si tak snadno poplést hlavu, či se dokonce polekat nějakým proroctvím nebo listem prý od nás poslaným, jako by ten den Páně měl už nastat.

EVANGELIUM - Lk 19, 1-10

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Byl tam jistý člověk, jmenoval se Zacheus, byl to vrchní celník, velmi bohatý. Rád by uviděl Ježíše, jak vypadá, ale nemohl, protože tam bylo plno lidí a on byl malé postavy. Běžel napřed a vylezl na fíkovník, aby Ježíše viděl, protože tudy měl procházet. Když Ježíš přišel k tomu místu, podíval se nahoru a řekl mu: „Zachee, pojď rychle dolů: dnes musím zůstat v tvém domě.“ On rychle slezl dolů a s radostí ho přijal. Všichni, jakmile to uviděli, reptali a říkali: „Vešel jako host k hříšníkovi!“ Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovici svého majetku, Pane, dám chudým, a jestli jsem někoho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně!“ Ježíš mu řekl: „Dnes přišla do tohoto domu spása. Vždyť i on je potomek Abrahámov. Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo.“

32.neděle v mezidobí - 7.listopadu 2004

1.ČTENÍ - 2 Mak 7, 1-2. 9-14

Čtení z druhé knihy Makabejské.

Přihodilo se, že zajali sedm bratrů s jejich matkou. Král je dal mrskat biči a volskými řemeny, aby je přinutil jíst zakázané vepřové maso. Jeden z nich, který se stal jejich mluvčím, řekl: „Co se nás ptáš a o čem se chceš od nás poučit? Jsme odhodláni spíše zemřít než překročit božské zákony otců.“ Druhý pak v poslední

chvilu řekl: „Ničemo, bereš nám přítomný život, ale král všehomíra vzkřísí nás k věčnému životu, protože umíráme za jeho zákony.“ Po něm byl týrán třetí. Když ho požádali, hned vyplázl jazyk, který mu chtěli uříznout, nebojácně vztáhl ruce na oheň a neohroženě řekl: „Dostal jsem je z nebe, ale kvůli Božím zákonům se o ně nestarám a doufám, že je znovu od něho obdržím.“ Sám král a jeho družina žasli nad duševní silou jinocha, který se vůbec nestaral o bolesti. Když zemřel, dali se do stejného mučení a týrání čtvrtého, který krátce před smrtí řekl: „Je dobré být poslán na smrt od lidí, když můžeme doufat od Boha, že znovu budeme od něho vzkříšeni. Pro tebe však vzkříšení k životu nebude!“

2.ČTENÍ - 2 Sol 2, 16 - 3,5

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Náš Pán Ježíš Kristus i Bůh, náš Otec, který nás miloval a ve své dobrotě nám dal nepomíjející útěchu a radostnou naději - on sám ať vás potěší a utvrdí v každém dobrém činu i slovu. Bratři, modlete se za nás, aby se Boží slovo dále šířilo a bylo přijímáno s úctou, jak je tomu i u vás, a abychom byli osvobozeni od lidí zvrácených a zlých, neboť věřit není dáno všem. Ale Pán je věrný: on vás bude silnit a chránit od zlého. Spolehneme na vás, že s pomocí Páně děláte a budete dělat, co vám nařizujeme. A Pán ať řídí vaše srdce k Boží lásce a k tomu, abyste byli trpěliví tak, jako byl Kristus.

EVANGELIUM - Lk 20, 27-38

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

K Ježíšovi přistoupilo několik saduceů, kteří tvrdí, že není vzkříšení, a otázali se ho: „Mistře, Mojžíš pro nás ustanovil: 'Zemře-li někomu bratr, který měl manželku, ale byl bezdětný, ať si tu manželku vezme jeho bratr a zplodí svému bratru potomka.' Bylo tedy sedm bratrů. První se oženil a zemřel bezdětný. Ženu si vzal druhý a třetí a stejně tak všech sedm, nezanechali však děti a zemřeli. Nakonec zemřela i ta žena. Kterému z nich bude tedy ta žena náležet při vzkříšení? Vždyť ji mělo za manželku všech sedm!“ Ježíš jim řekl: „Lidé tohoto světa se žení a vdávají. Ale ti, kdo budou uznáni za hodné dosáhnout onoho světa a vzkříšení z mrtvých, nebudou se ženit ani vdávat. Už přece nemohou zemřít, jsou totiž rovni andělům a jsou syny Božími, neboť mají účast na vzkříšení. A že mrtví budou vzkříšeni, to naznačil i Mojžíš ve vyprávění o hořícím keři, když nazývá Pána 'Bohem Abrahámovým, Bohem Izákovým a Bohem Jakubovým'. On přece není Bohem mrtvých, ale živých, neboť všichni žijí pro něho.“

33.neděle v mezidobí - 14.listopadu 2004

1.ČTENÍ - Mal 3, 19-20a

Čtení z knihy proroka Malachiáše.

Hle, přijde den, který plane jako pec, slámou se stanou všichni zpupní, všichni, kdo se dopouštějí bezbožnosti; den, který přijde, je spálí - praví Hospodin zástupů - že po nich nezůstane kořen ani větve. Ale vám, kdo ctíte mé jméno, vzejde slunce spravedlnosti, které má záchranu na svých křídlech.

2.ČTENÍ - 2 Sol 3, 7-12

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Víte, jak nás máte napodobovat. Když jsme byli u vás, nezažehleli jsme, ani jsme chleba nejedli od nikoho zadarmo. Nao-

pak: ve dne v noci jsme se lopotili, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž. Ne že bychom na to neměli právo, ale dáváme vám samy sebe za vzor, který byste mohli napodobovat. Ano, už tehdy, když jsme byli u vás, přikázali jsme vám: „Kdo nechce pracovat, ať nejí.“ A teď slyšíme, že někteří z vás žijí zahálčivě a vůbec nepracují, ale jsou velmi zaměstnáni věcmi, do kterých jim nic není. Takovým lidem důrazně přikazujeme mocí, kterou máme od Pána Ježíše Krista, aby v klidu pracovali a jedli chléb, na který si sami vydělají.

EVANGELIUM - Lk 21, 5-19

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když někteří mluvili o chrámu, jakými krásnými kameny a pamětními dary je ozdoben, řekl Ježíš: „Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozbořeno.“ Zeptali se ho: „Mistře, kdypak se to stane? A jaké bude znamení, že to už nastává?“ Odpověděl: „Dejte si pozor, abyste se nenechali svést! Mnozí lidé totiž přijdou pod mým jménem a budou říkat: 'Já jsem to!' a 'Ten čas je tady!' Nechoďte za nimi! Až pak uslyšíte o válkách a vzpourách, neděste se, neboť to se musí stát napřed, ale nebude hned konec.“ Potom jim řekl: „Povstane národ proti národu a království proti království, budou velká zemětřesení, na různých místech hlad a mor, hrozné úkazy a velká znamení na nebi. Ale před tím vším vztáhnou na vás ruce, budou vás pronásledovat, vydávat synagógám na soud a do vězení, budou vás předvádět před krále a vladaře pro mé jméno. To vám dá příležitost k svědectví. Vezměte si tedy k srdci toto: Nepřipravujte se předem, jak se hájit. Vždyť já vám dám výmluvnost i moudrost, které nedovedou odolat ani odporovat žádní vaši protivníci. Budete zrazováni i od vlastních rodičů a sourozenců, příbuzných a přátel, a některé z vás usmrtí. Budete pro mé jméno ode všech nenáviděni. Ale ani vlas z hlavy se vám neztratí. Vytrvalostí zachráníte svou duši.“

Slavnost Ježíše Krista Krále 21.listopadu 2004

1.ČTENÍ - 2 Sam 5, 1-3

Čtení z druhé knihy Samuelovy. 2 Sam 5, 1-3

Všechny izraelské kmeny přišly k Davidovi do Hebronu a řekly: „Hle, jsme tvá kost a tvoje maso. Již dávno, když byl Saul králem nad námi, řídil jsi všechny záležitosti Izraele a Hospodin ti řekl: Ty budeš pást můj izraelský lid, ty budeš vládcem nad Izraelem.“ Přišli tedy všichni přední mužové izraelští ke králi do Hebronu a král David s nimi v Hebronu uzavřel smlouvu před Hospodinem, oni pak pomazali Davida za krále nad Izraelem.

2.ČTENÍ - Kol 1, 12-20

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Děkujeme Bohu Otci, že vám dal účast na životě věřících ve světle. On nás totiž vytrhl z moci temnoty a převedl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů. On je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého tvorstva. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti - všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila plnost dokonalosti, a že

skrze něho usmíří se sebou všechno tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví, prolitou na kříži, zjedná pokoj.

EVANGELIUM - Lk 23, 35-43

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když Ježíše ukřižovali, členové velerady se mu vysmívali: „Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený.“ Posmívali se mu i vojáci, přístupovali, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!“ Nad ním byl totiž nápis: To je židovský král. Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého.“ A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“ Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji.“

1.neděle adventní - 28.listopadu 2004

1.ČTENÍ - Iz 2, 1-5

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Obsah vidění Izaiáše, syna Amosova, o Judovi a Jeruzalému. Stane se v posledních dnech: Pevně bude stát hora s Hospodinovým domem na vrcholu hor, vyvýšena nad pahorky. Budou k ní proudit všechny národy, budou k ní putovat četné kmeny a řeknou: „Vzhůru, vystupme na Hospodinovu horu, do domu Jakubova Boha! Ať nás naučí svým cestám, chodme po jeho stezkách!“ Ze Siónu vyjde nauka, z Jeruzaléma Hospodinovo slovo. Soudit bude národy, rozsuzovat četné kmeny, že zkují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit. Jakubův dome, vzhůru, chodme v Hospodinově světle!

2.ČTENÍ - Řím 13, 11-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Víte, jaký je nyní čas: že vám už nastala hodina, kdy je třeba se probát ze spánku. Neboť nyní je nám spása blíže než tehdy, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme tedy skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla. Vedme počestný život jako ve dne; ne v hodováních a pitkách, ne v necudnostech a prostopášnostech, ne ve sváru a závisti. Ale oblečte se v Pána Ježíše Krista a nepečujte o tělo tak, že by to vyvolávalo žádosti.

EVANGELIUM - Mt 24, 37-44

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když přijde Syn člověka, bude to právě tak jako v době Noemově: Jako totiž v době před potopou lidé jedli a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vstoupil do archy, a nic netušili, až přišla potopa a všechny zachvátila, právě tak to bude, když přijde Syn člověka. Tehdy budou dva na poli: jeden z nich bude vzat, druhý ponechán; dvě ženy budou mlít na obilném mlýnku: jedna bude vzata, druhá ponechána. Bďte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční dobu přijde zloděj, jistě by byl vzhůru a nedovolil by mu prokopat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 27. září 2004

Politické události

Koalice jednala o návrhu státního rozpočtu

Návrh státního rozpočtu na příští rok se stal předmětem sporu mezi koaličními stranami. Nejsilnější vládní strana ČSSD prosazovala státní výdaje o 94 miliard korun převyšující příjmy. To se však nelíbilo zbylým dvěma koaličním stranám, které chtěly ušetřit na straně výdajů přibližně 12 miliard. Argumentovaly tím, že současná podoba rozpočtu o 11,8 miliardy překračuje hranici výdajů slíbenou Evropské unii. "Vláda se ve svém programovém prohlášení zavázala k důslednému dodržování parametrů reformy veřejných financí, tzv. konvergenčního programu," vysvětlil svůj nesouhlas předseda KDU-ČSL Miroslav Kalousek podle serveru www.novinky.cz. Možnost úspory vidí lidovci ve zrušení plánovaného navýšení platů policistů, hasičů a vězeňských pracovníků, čímž by stát ušetřil asi 8,5 miliardy korun. Příslušníkům bezpečnostních složek totiž mají podle přijatého zákona od Nového roku vzrůst platy asi o 27 procent. Kalouskovi vadí, že příjmy těchto složek rostou neúměrně ve srovnání s jinými zaměstnanci státní správy. Proti odkladu uvedení zákona do praxe však vystupuje premiér Stanislav Gross, který zvýšení platů policistů ještě jako ministr vnitra prosadil. "Premiér k odložení platnosti zákona nevidí důvod. Návrh rozpočtu na příští rok se zákonem i potřebnými penězi počítá," tlu-

močila Grossův názor mluvčí vlády Věra Dušková podle serveru www.idnes.cz. Také ministr financí Bohuslav Sobotka (ČSSD) byl původně pro odklad služebního zákona, poté však změnil názor. V televizi Nova uvedl, že je možné hledat úspory v jiných oblastech. Zatímco jednání zástupců koaličních stran 7. září skončilo neúspěchem, o devět dní později, 16. září, oznámili šéfové koaličních stran Stanislav Gross (ČSSD), Miroslav Kalousek (KDU/ČSL) a Pavel Němec (US/DEU), že dosáhli dohody o základních parametrech rozpočtu. Požadavek lidovců byl vyslyšen, schodek bude "jen" 84 miliard korun. Premiér Gross však dostal slib, že zvýšení platů policistům se nebude odkládat. Úspory se budou hledat v sociální oblasti.

Šest Britů zemřelo při vojenském cvičení ČR

Britský vojenský vrtulník Lynx se šesti vojáky na palubě se zřítil 9. září kolem 13. hodiny poblíž letiště v Náměšti nad Oslavou. Stroj po dopadu na zem shořel. Oba piloti i čtyřčlenná posádka patřili k britským jednotkám protivzdušné obrany dislokováným v Německu. Příčiny nehody zkoumá komise ministerstva obrany společně s britskými vojenskými experty. Náčelník generálního štábu Pavel Štefka předpokládá, že vyšetřování potrvá nejméně měsíc. Podle svědků helikoptéra zavadila o vedení vysokého napětí. Vyšetřovatelé však budou zjišťovat, zda k nehodě nevedla technická zá-

vada, po které už pilot nemohl střetu s dráty zabránit. Zesnulí vojáci se účastnili česko - britského vojenského cvičení Flying Rhino (Létající nosorožec), které po krátkém přerušení pokračovalo. Zbývající vrtulníky se jej však už neúčastnily.

Ministr spravedlnosti navrhne snížení věku trestní odpovědnosti

Ministr spravedlnosti Pavel Němec (US/DEU) navrhl urychleně projednat snížení věkové hranice trestní odpovědnosti ze současných patnácti na čtrnáct let, u závažných deliktů až na dvanáct let. Reagoval tím na objasnění vraždy třináctileté dívky, kterou letos 1. ledna znásilnil a ubodal neznámý pachatel. Minulý týden policie na základě testu DNA prokázala, že vrahem byl její stejně starý spolužák. Je to letos již několikátý případ, kdy v České republice vraždily nezletilé děti. Podle současného právního řádu je člověk trestně nepostizitelný do dosažení 15 let. Zákon jako nejprísnejší trest pro osoby mladší 15 let zná pouze nařízení ochranné výchovy v zařízení pro děti.

Policie zatklá členy organizované zločinecké skupiny

Celkem 19 lidí, z toho jednoho bývalého a jednoho současného důstojníka Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, obvinilo státní zastupitelství 8. září za různé zločiny páchané na bohatých podnikatelích. Po dalších nejméně čtyřech podezřelých policie pátrá. Organizovaný gang má podle vyšetřovatelů na svědomí dvě vraždy, řadu loupeží, porušování domovní svobody, nedovolené ozbrojování a jiné trestné činy z let 1996 až 2002. Během této doby zís-

kali zločinci nejméně 46 milionů korun. Vedení policie nyní uvažuje o zrušení Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu.

Rádio Svobodná Evropa by se mělo odstěhovat z centra Prahy

O plánu do dvou let přestěhovat Rádio Svobodná Evropa (RFE) z centra Prahy informoval 12. září v diskusním pořadu televize Nova ministr financí Bohuslav Sobotka. USA se podle ministra zavázaly postavit pro rádio, které vysílá v několika jazycích do zemí, v nichž je potlačována svoboda slova, nové sídlo. Tam by se RFE přesunula z budovy bývalého Federálního shromáždění nacházející se v centru Prahy. Hlavním důvodem pro přesun jsou obavy z teroristického útoku na rádio.

Karla Hoffmanna propustili z vězení kvůli špatnému zdraví

Kvůli zhoršenému zdravotnímu stavu byl 3. září propuštěn z pankrácké věznice bývalý komunistický funkcionář Karel Hoffmann. K výkonu trestu nastoupil 9. srpna tohoto roku. "Důvody propuštění jsou čistě zdravotní, to znamená, že se zhoršil jeho stav a podle lékařů není ani do budoucna reálné, aby se zlepšil natolik, že by byl schopen výkonu trestu," řekla podle Lidových novin státní zástupkyně Marcela Kratochvílová. Soud poslal Hoffmanna za mříže jako vůbec prvního z vysokých komunistických představitelů, protože v noci 21. srpna 1968 přikázal jako tehdejší šéf Ústřední správy spojů vypnout rozhlas právě ve chvíli, kdy se vysílalo oficiální stanovisko ÚV KSČ, ostře odsuzující invazi vojsk Varšavské smlouvy.

Prezident Václav Klaus v Británii

Václav Klaus navštívil 6. a 7. září Britské ostrovy. Bylo to poprvé ve funkci české hlavy státu. Setkal se zde kromě jiného s princem Andrewem, premiérem Tonym Blairem a některými ministry. Prezident se vyjádřil k závažným politickým i ekonomickým tématům. Ocenil rozšíření Evropské unie: "Členství v EU je důležitým potvrzením, že rozdělení Evropy z dob studené války skončilo," řekl Klaus ČTK. Zároveň dodal, že rozšíření unie vyvolá spíš symbolické než hmatatelné dopady, a kritizoval politiky EU, kteří se snaží o její extenzi a zároveň i hlubší integraci. "Chtějí mít více zemí jako členů EU, chtějí mít více politik a aktivní na úrovni EU a chtějí mít demokracii, svobodu a mír. Tyto věci nemohou jít dohromady, obvykle můžete mít jen jednu z nich na úkor druhé," podotkl Klaus. Britského premiéra Tonyho Blaira český prezident ujistil, že se nemusí obávat nějakého zásadního zvratu v dosavadní angažovanosti České republiky v zemích, jako Irák, Afghánistán či republiky bývalé Jugoslávie. Klaus se setkal i se zástupci československých vojáků bojujících v druhé světové válce proti Německu.

Václav Klaus v zemích Střední Asie

Týden od 9. září strávil Václav Klaus ve třech středoaasijských státech – Kazachstánu, Kyrgyzstánu a Uzbekistánu. ČTK uvedla, že cesty evropských prezidentů do této oblasti jsou spíš ojedinělé. Klausův doprovod tvořila vedle manželky skupina přibližně 30 českých podnikatelů a zástupců významných českých firem. Zejména Kazach-

stán připravil Klausovi velkolepé přijetí, které podle ČTK připomínalo "sovětskou minulost Kazachstánu". Prezident převzal na národní univerzitě Al-Farabiho v kazachském městě Almaty čestný doktorát. Stejně pocty se mu dostalo i v sousedním Kyrgyzstánu a později v uzbeckém Taškentu. V Kazachstánu jednala česká delegace zejména o kazachském dluhu vůči ČR, který činí asi 7,8 miliardy korun. Klausův protějšek Nursultan Nazarbajev prohlásil, že tato pohledávka vznikla mezi bývalými státy – Sovětským svazem a Československem, a tudíž neexistuje. Nicméně s Klausem se shodli na tom, že obě země budou hledat kompromisní řešení, jak celý problém vyřešit. V Kyrgyzstánu a Uzbekistánu se česká hlava státu zaměřila na téma terorismus. Kyrgyzstán je na rozdíl od ostatních postsovětských republik považován za demokratický stát. Klaus ocenil, že je stabilní zemí, která si dokáže vyřešit vlastní problémy. "Víme také dobře, že jste na straně těch, kteří bojují proti terorismu," citovala Klause ČTK. S vážnými potížemi se naopak potýká Uzbekistán. Prezident povzbudil svého kolegu Islama Kamirova v boji s radikálními islamisty napojenými na síť Al-Kaida a uznal zapojení Uzbekistánu do světové protiteroristické koalice. Zástupci podnikatelské sféry provázající Václava Klause jednali zejména o spolupráci s výhledem do budoucna. Československá obchodní banka pak podepsala s Uzbekskou národní bankou úvěrovou smlouvu v hodnotě přibližně 520 milionů korun. Poslední část zahraniční cesty věnoval prezidentský pár prohlídce

pamětihodností, zejména návštěvě historických center tzv. Hedvábné stezky – Samarkandu a Buchary.

Ze Slovenska

Slovensko je nejreformnější zemí na světě

Hospodářské a sociální reformy posledních dvou let posunuly Slovensko mezi dvacítku zemí s nejlepšími podmínkami pro rozvoj podnikání. Podle zprávy Světové banky nazvané Doing Business 2005: Odstraňování překážek růstu tak Slovensku patří přívlastek nejreformnější země na světě. Světová banka (SB) poměřovala regulační prostředí a reformy ve 145 zemích. Slováci se podle jejich analýz řadí k zemím s nejlepší ochranou věřitelů, poskytuje investorům vysokou ochranu informací, vytváří dobré podmínky k podnikání a vynakládá nízké náklady na propouštění zaměstnanců. "Výsledky jsou velmi dobrou zprávou pro budoucnost Slovenska," prohlásil podle ČTK ředitel SB pro střední Evropu a pobaltské státy Roger Grawe. Slovenský premiér Mikuláš Dzurinda vyzdvihl reformní kroky svých dvou vlád, které se o ekonomický růst jeho země nejvíc zasloužily, a dodal: "To, co bylo vykonáno, je hlavně investicí do příštích let." Přesné umístění Česka SB nezveřejnila. Spolu s Německem, Francií a dalšími státy je zahrnuta do druhé nejlepší skupiny zemí z celkových pěti.

Neznámí vrazi zabili údajného šéfa podsvětí v Bratislavě

Ve čtvrtek 9. září v půl jedné dopoledne v Bratislavě zabili neznámí střelci čtyřmi střelami ze samopalu Petra Congradyho, známého pod

přezdívkou "Congi", který byl považován za vůdčí postavu bratislavské mafie. Jeho společník Marek I., který s Congradym nasedal do pancéřovaného mercedesu, vyvázl jen se zraněním. Policie Slovenské republiky vyšetřuje motivy a okolnosti zločinu, ale její viceprezident Jaroslav Spišiak na serveru sme.sk označil naději na objasnění vraždy prakticky za nemožnou. "V podsvětí není až tak významné, kdo vraždil, ale to, kdo si vraždu objednal. Najít důkazy je velmi komplikované," poznamenal. Spišiak naznačil i důvody, které stojí za vraždami mafiánských vůdců. "Ze začátku se jednalo hlavně o vybudování kariéry a moci, u posledních případů jde už pouze o peníze." Internetové vydání deníku SME sestavilo tři možné alternativy vražd bossů bratislavského podsvětí. Za prvé: ustavila se skupina, která se snaží vyčistit tento prostor od starých pohlavárů. Za druhé: mezi členy podsvětí vznikly neshody. Za třetí: někdo úmyslně vyvolal mezi mafiánskými skupinami roztržky a násilné činy vypovídají o vyřizování účtů. Zatímco v předchozích letech vládli klid zbraní, za poslední dva roky byl zavražděn například Jan Takáč, pokládáný za šéfa bratislavského gangu, jemu blízký podnikatel Jozef Surovčík a v červnu zabili neznámí lidé dalšího údajného zločince – bossa Jozefa Svobodu. Některé zdroje tvrdí, že Congrady převzal Svobodovy podíly v několika společnostech i vedení mafie. Český týdeník Týden citoval policejního náměstka Spišiaka, který potvrdil, že v ohrožení se v současné době nacházejí nejméně dva další významní podnikatelé spjatí s podsvětím.

Ekonomika

Nejvyšší růst HDP od roku 2000

Hrubý domácí produkt České republiky vzrostl letos ve druhém čtvrtletí o 4,1 procenta ve srovnání se stejným obdobím loňského roku. Podle údajů Českého statistického úřadu je to největší růst od konce roku 2000. Tuzemskou ekonomiku táhly nahoru především investice do nových strojů a zařízení, které meziročně vzrostly o téměř čtrnáct procent. Naopak se zpomalil růst spotřeby, která pomáhala ekonomickému růstu zejména v loňském roce. "Růst získal oproti minulému roku zdravější strukturu, neboť byl výrazně tažen investicemi," uvedl pro deník MF Dnes hlavní ekonom HVB Bank Pavel Sobíšek. V komentáři Lidových novin s titulkem "Opatrně s tím šampaňským" však Pavel Páral varuje před přílišným optimismem, neboť není jisté, "zda pro českou ekonomiku může být růst nad čtyři procenta dlouhodoběji udržitelný bez prudkého nárůstu inflace." Jak uvedl deník MF Dnes, přes rekordní zrychlení má Česko jeden z nejnižších růstů mezi zeměmi regionu. Slovenské hospodářství si za druhý kvartál připsalo 5,4 procenta, polské dokonce 6,1 procenta.

Kurzovní lístek

České národní banky

27. 9. 2004 (střed)

EUR, 1	31.585
Kanada, 1	20.190
Slovensko, 100	78.937
USA, 1	25.770

Kultura

Soulová legenda ohromila Prahu

Vůbec poprvé v Česku předvedl na pódiu pražské T-Mo-

bile Arény sílu svého hlasu i charisma slavný černošský zpěvák James Brown. V sobotu 4. září svým dynamickým a blýštivým show dokázal ušaslému publiku čítajícímu 11 tisíc hlav, že i přes svých jednadsmesát let nosí přezdívku Pan Dynamit zcela oprávněně. Na koncertě zazněly i známé hity I Got You (I Feel Good) a Sex Machine. Teatrálnímu entree muže, jehož popularita kulminovala zejména v 60. a počátkem 70. let, předcházelo vystoupení tuzemských funkových kapel Gulo Car a Zaha. Následujících dvacet minut pak patřila scéně Brownově desetičlenné kapele Soul Generals, kteří hned v úvodu rozehráli svými sólovými party napjaté obecenstvo a uvedli též trio vokalistek a soulovu zpěvačku Tomi Rea Brownovou, neoficiální manželku hlavní hvězdy večera. Kolem půl desáté se objevil i sám Brown a hned prvními písněmi z alba roku 1998 a zvoláním "I'm back" divákům připomněl, že je opravdu tou hudební veličinou, která výrazně napomohla zrození funku a soulu. Během první části koncertu však dával velký prostor vynikajícím instrumentalistům a své party pouze nadhodil, aby je pak sytým a soulově vyzrálým hlasem dokončily sboristky. Skvělým výkonem jedné z nich byl zejména hit Arethy Franklinové R-E-S-P-E-C-T. V závěru večera proměnil soulový král atmosféru roztančené Arény v pietní zážitek, když v roli pianisty vzdal hold svému vzoru, letos zesnulému Rayi Charlesovi, přehráním jeho bluesové melodie Night Time Is The Right Time. Oběti nedávných teroristických útoků v Severní Osetii pak uctil minutou

ticha v doprovodné skladbě It'd's A Mand's World. Své vystoupení nakonec korunoval hitovkami I Got You (I Feel Good) a Sex Machine, čímž zvednul ze židlí i poslední odolávající diváky.

Sport

Cesta k hokejovému Světovému poháru skončila v semifinále

Přestože český hokejový výběr vstoupil do Světového poháru dvěma porážkami s Finskem 0:4 a se Švédskem 3:4, nakonec se mu podařilo dostat téměř až do finále. Obrat se českým hokejistům povedl až v závěrečném utkání ve skupině proti Německu. V utkání o záchranu deklasovali doma Němce 7:2, zejména díky výtečnému výkonu ve druhé třetině, kterou vyhráli 5:0. Německý trenér Franz Reindl výkon Čechů ocenil. "Ve druhé části už bylo na ledě jen jedno mužstvo, a my byli úplně bezmocní," řekl pro ČTK. Češi si výhrou pojistili třetí místo v tabulce a ve čtvrtfinále je čekalo opět Švédsko. Utkání ve Stockholmu zvládli čeští hokejisté na jedničku a dovolili silnému soupeři vstřelit jen jediný čestný gól. Sami se do soupeřovy branky trefili hned šestkrát. Dvěma góly přispěl Milan Hejduk, ale jak potvrdil trenér Vladimír Růžička, výsledek byl dílem celého týmu: "Ukázali jsme, jak vynikající máme hráče a především partu. I ti, kteří dnes nehráli, jsou součástí mužstva, všichni drží pohromadě." V semifinále 11. září narazili čeští hokejisté na bezchybně hrající Kanadany. V dramatickém a vyrovnaném souboji byl nakonec úspěšnější, nebo spíš šťastnější, celek Kanady. Po bezbrankové první třetině se ujali

domácí dvěma rychlými góly vedení. Češi se ale nevzdali a vyrovnali. Kanadánům vrátil vedení Draper, ale šest vteřin nato si srovnávací trefou vynutil prodloužení Eliáš. V něm měli navrch Češi, ale v koncovce jim chybělo štěstí. To naopak čtyři minuty po začátku nastavení přálo domácím. Lecavalier svou trefou rozhodl o tom, že do finále postoupila na úkor České republiky Kanada. Finále 15. září skončilo těsným vítězstvím Kanady nad Finskem 3:2.

Ze sportu stručně:

* Vynikající vstup do série závodu Světového poháru akrobatických lyžařů se podařil Aleši Valentovi. V australském Mt. Bulleru skončil v úvodním závodě třetí a den nato druhý díl seriálu suverénně vyhrál. Díky dvěma perfektně provedeným trojným saltům se čtyřmi vruty, ohodnoceným 262,76 body, navíc olympijský vítěz vylepšil čtyři roky starý světový rekord Erika Bergouta z USA téměř o dva body. Víkendový úspěch vynesl Valentu do průběžného vedení Světového poháru. V jednatřiceti letech oblékl žlutý trikot poprvé v kariéře a doufá, že ho na sobě bude mít i na konci seriálu skokanských soutěží. "Vždycky jsem říkal, že je pro mě nejvíce celkové vítězství. Je to dlouhodobá záležitost a bylo by super, kdyby se mi to podařilo vyhrát," uvedl pro ČTK.

* Český tenista David Ríkl na US Open svůj první grandslamový titul nezískal. Ve finále debly se spoluhráčem Leanderem Paesem z Indie podlehl třetímu nasazenému páru Knowles, Nestor dvakrát 6:3. Ríkl s Paesem v New Yorku porazili nejvýše nasazenou dvojici Bjorkman, Woodbridge.

Léky z Kanady.

Ethical sealed original.

Polovina amerických cen.

Volejte s důvěrou doktora Honzu
na tel. 1 - 800 - 878 - 9480

Visa MC

POČÍTAČOVÉ SLUŽBY

POTŘEBUJETE

- zrychlit nebo rozšířit svůj počítač?
 - zbavit se internetových reklam a virů?
 - připojit další počítač k Internetu?
 - převést video z kamery na DVD?
- Nebo jen něco opravit...?

Volejte Marka: 773 - 501 2001
pcmark773@comcast.net

Známý a oblíbený český umělec,
klavírista

RADOSLAV KVAPIL

zavítá opět do Chicaga.

Pod záštitou Prague Commitee -
Sister Cities International,
maestro Kvapil přednese
recitál klavírní hudby
s díly Dvořáka, Schumanna a Liszta

**ve středu 10.listopadu 2004
v 5.30 pm v Chicago Cultural Center,
78 East Washington Str., Chicago, IL**

Vstup na tento koncert je volný a celá
česká, moravská a slovenská komunita
je srdečně vítána na poslech a
schůzku s oblíbeným umělcem.

CZECH RADIO SCHEDULE

for the Cleveland Area

WERE 1300 AM

Saturdays 2.00 - 3.00 p.m.

Host: Frank Moravecik

Sundays 1.00 - 3.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 am

a v úterý a ve čtvrtek v 9.30 pm

Prodám VARHANY

Italské výroby, značka Baldwin. Jedná se o
elektrofonické varhany s klasickou dispozicí
32 rejstříků, dva manuály a pedál. Vhodné pro kostel
nebo kapli, též i domů pro varhaníka na cvičení

Volejte Tonyho: 708 - 598 8270

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, Secretary -Treasurer
Mary Ann Mahoney, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

OBJEDNEJTE SI POLITICKÝ ČTRNÁCTIDENÍK

HLASATEL

Nejstarší český píšící noviny publikované v Americe,
mající své čtenáře po celých USA i jinde.
Servis nezávislých komentářů, zpravodajství
a informací z ČR a z krajanského života.

Pište si o ukázkové číslo zdarma na adresu:
HLASATEL, 2470 Brunswick Circle, Unit B1

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Rozloučení se zavražděným P. Ladislavem Kubíčkem

Ve středu 22. září se v kostele Narození Panny Marie v Třebenicích a posléze v litoměřické katedrále sv. Štěpána konalo poslední rozloučení s P. MUDr. Ladislavem Kubíčkem, který byl zavražděn 11. září 2004 na faře v Třebenicích. Pohřeb se konal v pátek 24. září v kostele sv. Stanislava v Kunštátě. Otec Ladislav Kubíček se narodil 3.1.1926 v Rachově na Podkarpatské Rusi. Po komunistickém věznění dokončil studia medicíny, vystudoval teologii a 7.2.1967 přijal v Praze kněžské svěcení. 15.8.1969 byl ustanoven administrátorem ve Veleliblech a kaplanem v Nymburku. Po roce odešel do Benešova n/Pl., kde zároveň spravoval další tři farnosti. Za další dva roky odešel do Sloupu v Čechách, Lindavy a Skalice. 1.8.1975 byl pověřen službou vikaristy v litoměřické katedrále. O rok později byl ustanoven administrátorem v Třebenicích a Čížkovicích, ale již v dalším roce přeložen do Vysokého n/Jiz., kde spravoval další dvě farnosti. Po 10 letech byl ustanoven administrátorem ve Frýdlantu v Čechách, Bulovce, Dětrichově, Vsi a na čas i v Hejnicích a Raspenavě. 1.7.1993 odešel jako farář do Bohušovic n/Oh., kde spravoval další tři farnosti. Postupně byl jmenován osobním arciděkanem, kaplanem litoměřické nemocnice a byl pověřen výkonem duchovenské služby ve věznicích a hospicích. Od 1.8.1999 se jako farář vrátil do Třebenic, se správou blízkých Čížkovic. Pro svou zásluhou činnost byl 6.11.2000 ustanoven sídelním kanovníkem litoměřické kapituly, ale zůstal mezi svými farníky v Třebenicích a okolí a nadále se věnoval i velkému okruhu přátel jako zpovědník, duchovní rádce a přítel. Po celý život se zvláště věnoval pastorační práci mladých a především pastorační práci manželů, kterým jako kněz a lékař poskytoval vzácné rady pro manželský život a přirozené plánování rodičovství v duchu encykliky Pavla VI. Humane vitae. V době komunistické totality také tajně dojížděl do Litoměřic, kde v tehdy jediném kněžském semináři v Českých zemích dával studentům tajně přednášky z oblasti pastorální teologie a lékařství, týkající se přípravy na manželství, otázek manželského života, otázek sexuality, plánování rodičovství, problémů antikoncepce i ochrany života od početí po stáří. Přestože se takto neustále vydával v nebezpečí pronásledování komunistickými orgány, vykonal v oblasti vzdělání budoucích kněží neocenitelné dílo. Po revoluci mnoho svých přednášek a duchovních promluv publikoval knižně. 11. září 2004 zemřel na své faře, zabit rukou vraha ve věku 78 let. K vraždě se několik dnů na to přiznali šestadvacetiletý Rudolf Šamko z Teplicka a patnáctiletý chlapec z Lounska. Podle sdělení policie se společně vloupali v sobotu časně ráno do trebenické fary, aby ukradli nějaké peníze. Když je farář přistihl, usmrtili ho a založili požár v krabicích s oblečením, které měl Otec Kubíček připravené pro charitní účely, aby zahladili stopy. Oba viníci patřili do skupiny sociálně slabých, kterých se v této oblasti potulují spousty. Pana faráře dobře znali, často jim dával jídlo a mnohdy pomáhal i

finančně. K vraždě zřejmě vůbec nemuselo dojít. Fara totiž byla vykradena již několikrát a Otec Kubíček měl strach o život. O pomoc požádal i místní radnici. Ovšem po zrušení policejní stanice v tomto místě, nebylo v silách úřadů potřebnou ochranu poskytnout.

V poslední době násilníci připravili v České republice o život již několik duchovních

20. prosince 1989 - Zavražděn byl 79letý farář Josef Kono-pistký z Načeradce na Benešovsku. V únoru 1990 byl z vraždy obviněn 44letý dvakrát soudně trestaný dělník z okresu Benešov.

Červenec 1990 - 67letého duchovního Jaroslava Kadlece z pražského kostela Na Slupi utloukl neznámý pachatel.

19. dubna 1995 - V budově farního úřadu ve Čkyni na Prachaticku bylo nalezeno pobodané tělo 70letého katolického faráře Jana Preislera. Jako podezřelý z vraždy byl vzat do vazby 27letý Libor Pretl. Soud ho později pro nedostatek důkazů obžaloby zprostil.

15. září 1996 - Na faře v Brandýse nad Labem byl zavražděn 67letý římskokatolický farář Jaroslav Zbořil. Před smrtí poskytl 24letému bezdomovci Josefu Florovi práci. Flora osudného dne zasadil faráři 13 bodných ran. Ve věznicích se zvýšenou ostrahou stráví 11,5 roku.

22. října 2002 - Katolického faráře Cyrila Vrbíka z Dubu nad Moravou na Olomoucku zabil vrah sekerou přímo před farou. Loni v srpnu byl vrah, 29letý Dušan Kazda z Kralic na Hané na Prostějovsku, odsouzen k doživotí.

Podle ČBK a českého tisku

Z Německa se stala duchovní mrtvola

Předseda celospolkové Unie mládeže Filip Mißfelder vyslovil těžkou kritiku duchovní situace v Německu. Ze země s hlubokými křesťanskými kořeny se stala duchovní mrtvola, ve které se výstup z církve pokládá za model, jak ušetřit na daních. V důsledku domněle pokrokového způsobu výuky náboženství a odklonu od tradice došlo ke ztrátě duchovní podstaty. Generace 20 - 30letých se naučila mnoho o obchodu s kávou v Jižní Americe, ale vůbec neví, co je to hřích a odpuštění. V zemi, kde spolkový kancléř prohlásí náboženství za soukromou věc a ministerský předseda řekne: „Mně Bůh nic neříká“, se nemůže šířit jiskra víry. Ta potřebuje živé vzory. Tyto vzory musí mít odvahu promluvit k otázkám, jako je adopce dětí homosexuály, eutanazie a genová politika. Mladá generace by se měla věnovat osvojování duchovních základů, místo aby se živila směskou buddhismu, véd a Santa Klause.

-ktn-

Návštěva Lurd byla 104. zahraniční cestou Jana Pavla II.

Ve dnech 14.-15.srpna 2004 navštívil Svatý otec Jan Pavel II. francouzské mariánské poutní místo Lurdy, kde se prosté dívce Bernadette Soubirous opakovaně zjevila Panna Maria v roce 1858. Při svém zjevení 25.března 1858 o sobě Panna Maria prohlásila: "Já jsem Neposkvrněné početí". Cesta Jana Pavla II. do Lurd je součástí oslav 150. výročí vyhlášení článku katolické víry (dogmatu) o Neposkvrněném početí Panny Marie. Tento věroučný článek vyhlásil papež Pius IX. v encyklice "Ineffabilis Deus" z 8.12.1854. Tato encyklika vychází z odvěké víry církve, že Panna Maria byla od prvního okamžiku svého početí díky zvláštní milosti a výsadě, kterou jí udělil všemohoucí Bůh s ohledem na zásluhy Ježíše Krista, uchráněna veškeré poskvrny dědičného hříchu. Nejedná se tedy o moment početí Ježíše Krista, jak se lidé mnohdy mylně domnívají, ale o moment početí Panny Marie jejími rodiči. V sobotu 14.srpna v 11.30 hodin na letišti Tarbes-Ousson papeže přivítal francouzský prezident Jacques Chirac. Poté se Jan Pavel II. přesunul do jeskyně zjevení, kde se odpoledne spolu s poutníky pomodlil v procesí růžencová tajemství světla. Modlitba vyvrcholila na náměstí před bazilikou Panny Marie růžencové, kde papež promluvil k poutníkům. Od 21.00 hodin proběhl v poutním areálu tradiční průvod se svícemi. V neděli 15.srpna, o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, Svatý otec celebroidl mši svatou od 10.00 hodin. Přítomno bylo asi 300 tisíc poutníků. Odpoledne bylo v papežově programu vyhrazeno pro soukromou modlitbu v jeskyni zjevení. Návštěva Lurd byla již 104. papežovou zahraniční cestou a 7. návštěvou Francie a druhou pouť do Lurd (první se uskutečnila v roce 1983).

Zvony na celém světě se rozezněly za mír

Jako symbolická modlitba za mír se rozezněly zvony v katolických i nekatolických chrámech na celém světě v neděli 26.září ve 14.00 hodin. Evropské dny zvonů 2004 se uskutečnily v německém Karlsruhe ve dnech 22. až 27.září. Pořadatelé této akce vyzvali všechny církve, aby v neděli 26.září ve 14.00 hodin rozezněly své zvony jako symbolickou modlitbu za celosvětový mír. Iniciativa vznikla ve spolupráci katolické církve a protestantských církví v Německu. Svou podporu Evropským dnům zvonů vyjádřil také papež Jan Pavel II. Zástupce Svatého stolce arcibiskup Leonardo Sandri ve svém dopise zdůraznil souvislost křesťanské víry se zvony a zároveň tlumočil všem účastníkům apoštolské požehnání Svatého otce. K této akci se také připojily všechny diecéze Čech, Moravy a Slezska.

Náboženské přesvědčení amerického prezidenta je důležité

Pro 72 % Američanů je silné náboženské přesvědčení základním předpokladem pro zastávání úřadu prezidenta Spojených států. Podle studie Pew Research Centers považuje 52 % amerických voličů republikány za silněji nábožensky orientované než demokraty (40 %). Příznivci obou stran se v anketě ze dvou třetin vyslovili proti nejnovější volební kampani republikánů. Ti se totiž pokusili pomocí členských seznamů katolických a baptistických farností získat nové voliče. Zástupci církví to označili za překročení mezí stanovených ústavou pro vztahy církví a státu.

Biskup Jaroslav Škarvada oslavil osmdesátiny

14.září 2004 se dožil emeritní pražský biskup Jaroslav Škarvada 80 let. Děkovnou mši svatou slavil jubilant spolu s biskupy pražské arcidiecéze - kardinálem Miloslavem Vlkem, biskupem Václavem Malým a Karlem Herbstem, dalšími hosty, kněžími a širokou veřejností v sobotu 18.září v pražské katedrále.

Biskup Škarvada (druhý zprava) při poslední návštěvě Chicaga v r.2000

Jaroslav Škarvada se narodil 14.9.1924 v Praze na Královských Vinohradech. Maturoval v roce 1943. Od roku 1945 byl posluchačem papežské Lateránské a Gregoriánské univerzity v Římě a později bohoslovcem české papežské koleje Nepomucenum. Studium ukončil doktorátem teologie. Na kněze byl vysvěcen 12.3.1949. Díky politické situaci v bývalém Československu (vzhledem k internaci kardinála Josefa Berana a dalším zásahům proti církvi) byl jeho návrat do vlasti znemožněn. Pracoval nejprve v Itálii jako profesor dogmatiky v regionálním semináři v Chieti. Od roku 1965 působil jako sekretář kardinála Berana až do jeho smrti. Od roku 1968 působil jako koordinátor duchovní služby českých krajanů rozptýlených po celém světě. V letech 1970-1991 byl také spolupracovníkem vatikánského Státního sekretariátu. 18.12.1982 byl jmenován titulárním litomyšlským biskupem. 6.1.1983 byl papežem Janem Pavlem II. v bazilice sv. Petra vysvěcen na biskupa. Úkolem jeho biskupské služby bylo nadále řízení pastore českých krajanů v zahraničí. 28.8.1991 byl jmenován pražským světícím biskupem. Od listopadu 1991 do února 2001 zastával funkci generálního vikáře pražské arcidiecéze a od ledna 1993 do září 2002 byl proboštem Metropolitní kapituly u sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze. Po dovršení 75 let požádal papeže o uvolnění z úřadu biskupa a Jan Pavel II. jeho žádosti vyhověl 25.9.2002.

Především na vlnách Hlasu Ameriky, Svobodné Evropy a Vatikánského rozhlasu se Jaroslav Škarvada významně podílel na obraně svobodného a nezávislého myšlení před všeobjímající komunistickou indoktrinací a pomáhal v posluchačích za "železnou oponou" udržovat naději na změnu neutěšených poměrů a osvobození Československa z komunistické knuty. 28.10.2003 mu prezident republiky Václav Klaus udělil Řád T.G. Masaryka III. třídy za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva. 18.12.2003 byl jmenován delegátem Svatého stolce pro rytířský Řád křížovníků s červenou hvězdou. *CBK*

Noví blahoslavení v katolické církvi

3.říjen 2004 je dnem beatifikace vizonářky Anny Kateřiny Emmerichové a císaře Karla I.

Anna Kateřina Emmerichová

Anna Kateřina Emmerichová se narodila 8.září 1774 ve vesnici Flamske v německém Vestfálsku jako pátá z devíti dětí. 13.listopadu 1803 vstoupila do řádu Augustiniánek do kláštera Agnetenberg v Dülmen nedaleko svého rodiště. Ačkoliv měla jen základní vzdělání, všechno si plně uvědomovala od prvního okamžiku svého narození a rozuměla liturgické latině již při první mši svaté, které byla přítomna. V posledních 17 letech jejího života její tělo nepřijalo žádný pokrm mimo vodu a Nejsvětější svátost oltární. V mystickém vidění jí bylo zjeveno, že její dar vidění minulosti, přítomnosti a budoucnosti přesahuje všechny vizionáře v dějinách církve. Od roku 1812 až do své smrti byla omilostněna stigmaty ukřižovaného Ježíše Krista s křížem nad svým srdcem a ranami trnové koruny na hlavě. Zemřela 9.února 1824. Jejího pohřbu v Dülmen se účastnily takové zástupy, jako na žádném jiném pohřbu v tehdejší Německu. Její knihy zjevení minulosti, budoucnosti, života svatých a dalších posvátných pojednání byly v Německu čteny katolíky i protestanty více než knihy Goetheho a Schillera. Vedle velkolepých vidění o životě, utrpení a smrti našeho Pána měla Kateřina Emmerichová také významná vidění o bojích a konečném vítězství svaté Církve. Předkládáme našim čtenářům malý pohled do širší jejího mystického daru.

Vidění o boji a vítězství Církve

Dne 27. prosince 1819 na svátek sv. Jana Evangelisty začala její velká vidění o bojích a vítězství Církve. Viděla římskou církev jako zářící slunce. Vycházely z ní paprsky, které se šířily

po celém světě. Viděla v symbolické podobě boj, který se rozvíjel kolem báziliky sv. Petra.

„Viděla jsem chrám sv. Petra a obrovské množství lidí, kteří se snažili ho zbořit. Ale byli zde druzí, kteří ho znovu budovali. Byly zde řady pracovníků po celém světě a já jsem byla v úžasu nad těmito souvislostmi. Bořitelé vytrhávali celé kusy, byli to především sektáři a odpadlíci. Jako podle předpisu a pravidel tu bourali lidé, kteří nosili bílé zástěry s modrým pásem a měli zednické lžíce za pasem. Měli jinak oděvy nejrůznějšího druhu a byli to malí i velcí lidé vznešeného vzezření a lidé s uniformami a hvězdami, kteří sice sami nepracovali, ale zednickými lžicemi vyznačovali místa, která měla být stržena.

K mému zděšení byli mezi nimi i katoličtí kněží. Ale někdy, jako by právě nevěděli, kde dále lámat, blížili se, aby měli jistotu, k jednomu ze svých lidí, který měl velkou knihu, ve které jako by byla popsána celá stavba i její zbourání. A pak rychle opět vyznačovali lžící přesně místa, která mají být rychle stržena. Tito lidé bourali klidně a bezpečně, ale bázlivě, tajně a skrytě.

Viděla jsem papeže, jak se modlí, je obklopen falešnými přáteli, kteří často dělají úplný opak toho, co on nařizuje. Viděla jsem malého černého světského chlapíka, který byl plný proticírkevní aktivity. Zatímco chrám na jedné straně tak bourali, byli na druhé straně jiní, kteří ho pilně budovali. Ti v bílých zástěrách pracovali tiše, tajně a skrytě, když se druzí nedívali.

Viděla jsem mnoho známých duchovních

Generální vikář mi dělal velkou radost. Šel bez bázně přímo mezi bourače a nabádal je, aby bourání zastavili nebo

napravili. Viděla jsem svého zpovědníka, jak valil oklikou veliký kámen. Viděla jsem jiné, jak nesou breviář a modlí se z něj a mají pod šatem jako velkou drahocennost kamínek nebo ho podávají druhým. Zdálo se, že nemají vůbec důvěru ani radost, žádný pokyn, nevěděli vůbec, o co se jedná. Byl to obraz bídy. Již celá přední část chrámu byla stržena a zbýval jen presbytář. Byla jsem velice smutná a stále jsem myslela na to, kde zůstal ten muž, kterého jsem zřetelně viděla, jak stojí v červeném šatu s bílým praporem na chrámu jako zachránce.

Tu jsem spatřila vznešenou ženu, jak kráčí po velkém náměstí před chrámem. Její bílý plášť splýval z obou ramen a vznášel se tiše vzhůru. Postavila se na kopuli a roztáhla široce na Církev svůj plášť, který zářil zlatem. Bourači měli právě malou přestávku. Když chtěli opět začít, nemohli se žádným způsobem přiblížit do prostoru příkrytého pláštěm. Ale na druhé straně začala horečná činnost obnovy. Přišli zcela staří, zmrzačení, zapomenutí muži i mnoho mladých, silných lidí, žen a dětí, duchovní i světští a brzy opět opravili stavbu.

Nyní jsem viděla papeže, jak přichází v procesi. Byl mladší a silnější než ten předchozí. Přijali ho velice slavnostně. Zdálo se, že má znovu posvětit chrám, ale slyšela jsem hlas, že nového svěcení není zapotřebí, protože velesvatyně zůstala na místě. Měl být právě velký dvojí církevní svátek: všeobecné Jubileum a obnova chrámu.

Dříve než papež zahájil slavnost, připravil své lidi, kteří bez odporu vytlačili ze shromáždění množství vysokých i nižších duchovních. A viděla jsem, jak tito se zlostí a reptáním opouštějí shromáždění. Papež pak vzal zcela jiné lidi do svých služeb, duchovní i světské. Pak začala v chrámu sv. Petra velká slavnost.“

30. prosince viděla opět chrám sv. Petra s vysokou kopulí.

Stál na ní sv. Michael v zářivém rudém šatu s válečným praporem v ruce. V prudkých bojích musel bránit zástupy nebeských duchů proti útokům světa. Přitom slavně zářily z nebe Kristovy rány. Bylo to, jako by stigmatizovaná nositelka Pánových ran měla všeobsahující pohled na dějinně spásný význam těchto ran. Svou jedinečnou velkolepostí překračuje její vidění případy stigmatizovaných a je srovnatelné v mnohém s případem sv. Hildegardy z Bingenu:

„Když anděl sestoupil ze střechy, viděla jsem na celém nebi velký zářící kříž, na kterém visel Spasitel, a z jeho ran vycházely zářící paprsky a šířily se na celý svět.

Rány byly jako rudě zářící brány se slunečně žlutým středem. Pán neměl trnovou korunu, ale z ran na jeho hlavě vyrážely horizontálně paprsky na svět. Paprsky z nohou a rukou vyrážely v duhových barvách a rozdělovaly se jako jemné vlasy a spojovaly se nad vesnicemi, městy a domy po celém světě. Viděla jsem tu a tam, blízko i v dáli, jak padají všude umírající a vydechují své duše, které v jednom z paprsků vklouzly do Pánových ran. Paprsky z rány v boku zářily na chrám, který stál dole, v bohatém a širokém proudu. Chrám od nich zářil a skrze tyto paprsky jsem viděla, jak většina duší vstupuje k Pánu.

Viděla jsem však, jak se na nebi vznášejí rudé zářící srdce, ze kterého vedl bílý svazek paprsků do rány v bohu a od toho se šířily jiné svazky paprsků na chrám a na mnohé kraje. A z těchto paprsků, které ze srdce a ze zářivé dráhy vstupovaly do Ježíšova boku, velmi mnoho duší pilo.

Toto srdce je Maria

Kromě těchto paprsků jsem viděla ze všech ran sestupovat k zemi žebříky. Tyto žebříky byly různé podoby, úzké, široké, s příčkami blízko i daleko od sebe. Stály osamoceně nebo ve skupinách, mohlo jich být na třicet. Měly barvu podle místa očišťování tmavší nebo světlejší, šedou až docela svítící.

Viděla jsem, jak po nich s námahou vystupuje mnoho duší. Některé stoupaly

rychle, jako by měly pomoc k ustavičnému vzestupu, jiné se zmateně tlačily a padaly opět na nižší stupně, některé padaly zcela do temna noci. Zdálo se, jako by ty, které stále s pomocí vystupovaly, byly více spřízněny s Církví než ty tápající, postižené, opuštěné a padající. Viděla jsem mnoho jiných duší, které v tom boji setrvaly. Ale za křížem v hloubi nebe jsem viděla celé zástupy z dálky se připravujících obrazů díla vykoupení, které byly nepopsatelné. Bylo to, jako by to byla zastavení na cestě Boží milosti v dějinách světa až do naplnění ve vykoupení. Nestála jsem na jednom místě. Pohybovala jsem se mezi paprsky a všechno jsem viděla. Bylo to úžasné, úžasné.

Když byl boj na zemi dobojován, byli anděl i chrám bílí a zářící. Anděl zmizel a zmizel také kříž a na jeho místě na chrámu stála velká zářící žena a rozprostírala svůj zlatý zářící plášť. V chrámu pod ní bylo vidět vzájemné pokoření a smíření.

Viděla jsem biskupy a pastýře, jak se blíží a vyměňují knihy, a sekty uznávaly Církev pro její obdivuhodné vítězství a skrze světlo Zjevení, které jsem viděla, jak na ně září. Když jsem viděla toto sjednocení, zachvátil mě hluboký pocit blízkosti Božího království. Pociťovala jsem lesk vyššího života v celé přírodě a svaté pohnutí ve všech lidech jako v době blízké Pánovu narození a cítila jsem tak velice blízkost Božího království, že jsem byla nucena s jásotem mu vyběhnout v ústřety.

Měla jsem stále pocit velkého přiblížení Božího království. Viděla jsem, jak se blíží skrze touhu mnoha pokorných, milujících, věřících křesťanů; ta touha ho stahovala dolů. Viděla jsem mnoho malých zářících stád oveček pasených pastýři a viděla jsem pastýře jako pas-

Anna Kateřina Emmerichová

týře těch, kteří prolévají svou krev za nás jako Beránek, a v těchto lidech byla zcela nekonečná Boží láska a síla.

Konečně jsem viděla obdivuhodný pohled na mystické Město Boží, na nebeský Jeruzalém jako naplnění touhy všech křesťanů:

Viděla jsem trpytivé cesty Božího města, plné zářivých paláců a zahrad, a v nich nesčetné Boží svaté, kteří chválili Boha a pohybovali se směrem k chrámu. V nebeském Jeruzalémě nebyl chrám; Ježíš sám je jeho chrám.

Nad Božím městem trůní Nejsvětější Trojice. Z ní padá jako holubice světlo na Marii, která se před ní rozprostírá na celé Boží město. Viděla jsem dole pod Božím městem chrám svatého Petra, který jásal, že přes opuštěnost od lidí vždy na něho z nebe zářilo pravé světlo. Viděla jsem cesty, které vedly k nebeskému Jeruzalému, a mnoho svatých pastýřů, kteří po nich vedli dokonalé duše ze svých stád.“

*Výňatky z knihy
J. M. Höcht, A. Guillet,
Träger der Wundmale Christi,
Christiana-Verlag,
Stein am Rhein
Podle Světla 19/2004*

Poslední katolický císař - Karel I.

Karel I. Habsburský, císař rakouský a král uherský, jehož hrdinské ctnosti byly Svatým stolcem oficiálně uznány, potvrzen zázrak, který se stal na jeho přímělu a díky tomu je slavnostně povýšen ke cti oltáře jako blahoslavený, vládl v době první světové války. Marně se snažil zabránit tomuto nesmyslnému krveprolití, což nakonec poznamenalo to, co zbylo ze Sacrum Imperium.

Bylo to na jaře roku 1922 ve Funchalu na portugalském ostrově Madeira. V katedrále Panny Marie se sešlo 30 000 lidí, aby vzdalo poslední poctu 34letému císaři. Muži, který byl císařem, když z válečných trosek minulého století ještě stoupal dým, který pak jako vyhnanec zemřel v náručí své manželky I. dubna onoho roku. Pro zástupy, které se před chrámem shromáždily a pro velkou většinu obyvatel ostrova to byl světec: Karel I., císař rakouský a král uherský. Biskup z Funchalu řekl později jednomu rakouskému knězi: „Žádné misie tak účinně neposílily víru v mé diecézi jako příklad tohoto císaře v jeho křehkosti a jeho umírání.“

V noci před svou smrtí řekl Karel slabým hlasem své ženě: „Nechci nic jiného než pokud možno ve všech věcech poznávat Boží vůli; chci ji plnit, a to pokud možno dokonalejším způsobem.“ Podle této zásady žil celý život.

Curriculum vitae císaře

Karel se narodil 17. srpna 1887 v dolnorakouském Persenbeugu nad Dunajem. Byl synem rakouského velkovévody Otto Franze a velkovévodkyně Marie Josefy a byl prasnoucem Františka Josefa I. Jak je u potomků jeho rodu běžné, byl vzdělán v jazycích používaných v říši, obdržel hudební vzdělání, absolvoval gymnázium v benediktinském Schottenstiftu ve Vídni, v Praze studoval právní vědy. R. 1911 se oženil se Zitou z Bourbonu a Parmy. Sňatku požehnal Pius X., který řekl Zitě v soukromé audienci, že její manžel se stane nejen císařem, ale že jeho ctnosti budou dávány za vzor všem národům. Manželům se narodilo osm dětí, poslední po Karlově smrti.

Vojenská dráha Karlova začala r. 1903 a skončila r. 1916, když nastoupil na trůn. Karel byl totiž po svém prastrýci Františku Josefovi I. nástupcem trůnu. Vražda arcivévody Františka Ferdinanda 28. června 1914 v Sarajevu byla rozbíškou pro začátek I. světové války. Bezprostředně nato poslal Pius X. po jednom vatikánském úředníku Karlovi dopis, ve kterém ho zapřísahal, aby dal Františku Josefovi na vědomí, že hrozící

válka přinese nejen Rakousku, ale celé Evropě velké neštěstí. Ale váleční provokatéři se dověděli o obsahu dopisu. Vatikánský úředník byl na italské hranici zadržen a Karel dostal dopis v době, kdy už bylo pozdě.

Po dvou letech zemřel císař František Josef a Karel se stal 21. listopadu 1916 císařem rakouským. 30. prosince byl v budapeštské katedrále korunován jako uherský král.

Karel zdědil krizi poznamenanou říši, jejíž hvězda se skláněla k západu. Rakousko-Uhersko bylo těžce postiženo nejen německou expanzí a italskými válkami o nezávislost, ale muselo se obávat i o svá území na Balkánu. Navíc se císařské oddíly nacházely po prvních vítězných bitvách ve špatném stavu. A i když historik Victor Tapié (Monarchia e popoli del Danubio, Turín 1993) uvádí, že „rakousko-uherská armáda bojovala s velkou houževnatostí a každý její voják bez ohledu na svůj původ se cítil zavázán k neotřesitelné věrnosti, velké odvaze a houževnatosti“, bylo skutečností, že již koncem roku 1915 stála válka nesmírný počet obětí a obecná statečnost začala upadat. Polovina špatně vyzbrojených a technicky zastaralých oddílů byla vyřazena z boje již v roce 1914. Osud Rakousko-Uherska závisel zcela na síle německého spojení.

Karel přišel na frontu v Haliči 10. září 1914 a ihned provedl ve jménu císaře inspekci všech oddílů. Hovořil se všemi vojáky bez ohledu na hodnost, důstojníky, kteří se zasloužili, vyznamenal a nezapomněl informovat císaře Františka Josefa, že válka hrozí změnit se na dosud nevídané krveprolití. Pěšáky nutili tehdy ke ztečím s nasazenými bodáky. V roce 1916, kdy došlo k masakru u Verdunu a na Sommě a k prvním bitvám na Soči, v roce, kdy na scénu vstoupily anglické tanky, převzal Karel velení XX. armády. Díky jeho zásahu byl po vítězství nad Rumunskem zadržen ruský postup generála Brusilova. Karel byl odpovědný i za italskou frontu. A právě v době, kdy mohlo Rakousko se svým spojencem dosáhnout významných vítězství, chtěl Karel zahájit mírová jednání. V rozhovoru s rakouským ministrem zahraničí Bercholdem dal nepokrytě najevo svou nespokojenost, že dosud nebyl vypracován žádný mírový program. Podle jeho mínění bylo třeba nastoupit tuto cestu v každém případě, ať už půjde o vítězství, nebo o porážku. Budoucí císař usiloval ze všech sil o to, aby využil všech diplomatických možností, ale nezavíral oči ani před drsnou skutečností zákonů.

V Positio super virtutibus se vypráví ně-

Císař Karel I. se svou dcerou

kolik epizod, které se týkají té události. Tak tam čteme, že „zlatý růženec, který nosil stále u sebe, se tak často tajně modlil, že růženec byl zcela opotřebovaný a hraběnka mu musela pořídit nový.“ Vypráví se zde také, jak jednomu ze svých důstojníků zachránil život, když byl v Isonzo zcela opilý. A je zde také příhoda, kterou vypráví kaplan Rudolf Spitzl, který při své cestě z údolí Astico do Arsiera během usilovného pochodu jednotky byl svědkem, jak se budoucí císař osobně postaral o jednoho vojáka, jehož nohy byly tak pokryty puchýři, že nemohl dále pochodovat. „Nemyslím si, že bych mohl s takovými nohama jít tak dlouho jako tento voják. Postarejte se, aby byl odeslán na zdravotní dovolenou,“ poručil Karel oddílovému lékaři. Pater Spitzl uvádí, jak Karla pohněvalo, že u regimentu bylo věnováno přemnoho pozornosti bohoslužbám. Požadoval, aby divize i tam, kde se bojuje, měla nejméně jednou za měsíc možnost jít na mši svatou a přijmout svátosti. Tyto epizody ukazují v neposlední řadě, jak hluboce byl Karel věřící. A jak dovedně dokázal uplatnit svou vůli. Jak se např. postavil proti použití jedovatých plynů a postavil se tak přímo proti veliteli německého generálního štábu, když je chtěl použít na východní frontě. Nebo jak se stavěl proti použití ponorek, ze kterých měla být napadena adriatická města, především Benátky.

Od „války velmocí“ k „metafyzické válce“

Jako císař převzal Karel automaticky vrchní velení svých oddílů. Jedním z jeho prvních zásahů bylo přeložení vrchního štábu do Badenu u Vídně, což mu umožňovalo snáze plnit své politické a vojenské povinnosti. Ale záleželo mu na tom, aby měl vždy účast na životě oddílů, u nichž prováděl inspekci. Strávil více času na frontě než v Badenu. Tak mohl dostávat zprávy od velitelů z první ruky a nacházel se stále uprostřed palby na bojišti. V letech 1916–1918 byly jeho snahy o ukončení války evidentně intenzivnější. Němci, pro které byl „Siegfriedem“, mu vyčítali zbabělost. V souladu se svou politikou vybíral si za své ministry muže, kteří se nikdy nevyslovili pro válku.

Císař věděl, že nejdůležitějším základem pro světový mír je sociální mír ve vlastní zemi. Proto zřídil ministerstvo pro sociální pomoc a ministerstvo zdravotnictví, zakázal souboje a vyhlásil r. 1917 generální amnestii. Vnitřní a mezinárodní mír byl ohrožován rozjitřenou národnostní otázkou v říši. Z tohoto důvodu chtěl, podobně jako dříve František Ferdinand, dát monarchii spolkový charakter. Ve své knize *Requiem per un impero defuncto* (Milán 1990) prohlásil Franchetto, co by bránilo ústupkům Srbům a pokusům o přeměnu dualismu. Navrhoval také, aby se vyšlo vstříc českým autonomistům, kteří podobně jako jiní Slované a vůbec pacifisté v monarchii byli povzbuzeni prvními náznaky ruské revoluce v únoru 1917. Ale tyto plány neměly vyhlídku ani v maďarském parlamentu, ani u německo-říšských stran s výjimkou sociálních demokratů.

Na mezinárodní úrovni viděl Karel ve vztahu k Francii konkrétní možnost pokročit vpřed ve věci míru. Tak napsal 24.března 1917 francouzskému prezidentu Poincaré: „Mohu ke svému největšímu uspokojení konstatovat, že mezi říší a Francií – i když zatím v různých táborech – nerozdělují žádné odlišné náhledy nebo snahy. Chovám, jak se domnívám, oprávněnou naději, že moje sympatie k Francii, sympatie, které jsou živěny náklonností, kterou dunajská monarchie chová k této zemi, mohou vést k trvalému zřeknutí se války, za kterou já sám nepřijímám žádnou odpovědnost!“

Díky těmto přátelským kontaktům mohly začít v roce 1917 diplomatická jednání, která vedl Karel a Karlův švagr princ Sixtus z Bourbonu a Parmy, potomek francouzské královské rodiny, kterého Poincaré vyznamenal křížem za válečné zásluhy. Jednání musela zůstat v tajnosti, aby nevzbudila u Němců podezření. Karlovi šlo jistě o mír dosažený spolu s Němci, ale nevylučoval

možnost, že by Rakousko mohlo uzavřít separátní mír s Francií, pokud by to bylo jediné východisko. Tak daleko to však dojít nemohlo jednak vzhledem k italským požadavkům, jednak pro zcela nezodpovědné počínání rakouského ministra zahraničí Czernina, který byl velkým zastáncem války a viděl řešení jen v konečném velkém vítězství. Czernin způsobil, že francouzský ministerský předseda Clemenceau informoval veřejnost o tajných jednáních a vystavil tak v nebezpečí císařův život i bezpečnost Rakouska ze strany Německa, které bylo posléze myšlenkou totálního vítězství za každou cenu. Těmito představami byl každý pokus učinit kompromisem konec nesmyslnému masakru odsouzen k nezdaru. Válka se tedy změnila nejen „kvantitativně“, ale i „kvalitativně“. Dostala přímo mystickou příchuť. Stala se ideologickou. Nepřítel byl představován jako ďábel, z války se stala metafyzická síla, boj mezi dobrem a zlem, křížové tažení. Karel tuto koncepci rozhodně odmítal, ale to současně znamenalo konec všeho toho, co ze *Sacrum Imperium* ještě zbylo. Anatol France několik roků později řekl o Karlu I.: „Byl to jediný odpovědný muž ve všech těch válečných letech, bohužel nikdo mu nebyl ochoten naslouchat. On chtěl skutečně mír, a proto byl potupen před celým světem. Tak byla promarněna jedinečná příležitost.“

Slzy nad nesmyslným krveprolitím

Válka zuřila dále a císař Karel I. zažil jako vojáci všech zúčastněných zemí hrůzu ničení a zákopů. Byla to léta bezesných nocí, trávená v polospánku na jedné straně barikád, kterou voják Ungaretti popisuje takto: „Vzduch byl proděravěn výstřely mužů, opevněných v zákopech jako šneci ve svých ulitách.“ V srpnu 1917 spatřil fotograf Schumann Karla I., jak pláče nad mrtvolou vojáka roztrhaného šrapnelem a slyšel, jak šeptá: „To přece žádný člověk nemůže před Bohem zodpovědět. Musím tomu učinit konec co nejrychleji.“ V Rakousku byl jako všude nedostatek potravin. Skutečnými vítězi války byly bída, hlad a smrt. Karel si toho byl vědom a neváhal svůj životní styl přizpůsobit těmto okolnostem. On a jeho rodina se živili jen z válečných přidělů. Bílý chléb, určený pro vrchní velení v Badenu, dal poslat nemocným do špitálu a sám jedl před očima udivených důstojníků černý chléb. Dal zřizovat polní kuchyně, dal dvorní spřežení k dispozici pro transport uhlí do Vídně. Byl velkodušnějším, než si vůbec mohl dovolit.

Mezitím byl německý spojenec připraven nasadit tajně zbraně. Když se ho velkoadmini-

rál Alfréd von Tirpitz pokoušel přesvědčit při jednom obědě, aby dal bombardovat italská města z letadel a ponorek, byl tím Karel tak rozhořčen, že vstal a odešel. Byl proti bombardování nejen kvůli hrůzám, které měl každý den před očima. Odrážel ho od toho také jeho politický bystrozrak. Věděl, že by to urychlilo vstup USA do války, což by pro jeho zemi mělo osudné následky. Ale v Německu mu nikdo nechtěl dopřát sluchu. V únoru 1917 nařídil císař Vilém II. bezohlednou ponorkovou válku, posádky měly rozkaz potopit každou loď, která pluje Atlantikem. Tím se mocnosti Středu dopustily velké chyby. Wilson vstoupil do války po boku Dohody vlastně místo Ruska, které po zahájení revoluce uzavřelo s Německem brestlitevský mír. Přes všechno úsilí Karla I. dosáhnout míru diplomatickou cestou byly tyto snahy odmítnuty a zvolena cesta násilí a zbraní.

Rok 1918 byl rokem kapitulace. Na Piávě, Marně, u Amiens, Vittorio Veneto, všude byl osud Německa a dunajské monarchie zpečetěn. Prezident Wilson vyhlásil „14 bodů programu“ pro zachování světového míru. Rumunsko podepsalo mír s Dohodou, Bulharsko se vzdalo, Československo a Polsko vyhlásily samostatnost, Turecko podepsalo mír, německý císař se vzdal a otevřel cestu pro vznik Výmarské republiky.

A když se ulice ve Vídni plnily zástupy lidí, kteří prožívali úlevu, musel Karel konstatovat, že zůstal pojednou zcela osamoceny. 11.listopadu podepsal manifest, ve kterém prohlásil, že předem uznává všechno, co Německo a Rakousko rozhodne o své budoucí státní formě, a že se zříká účasti na jakékoliv státní formě. Současně zbavil svou dosavadní vládu jejího mandátu. Podepsal tento mandát v důvěře v určité politiky, kteří ho ujistili, že bude zachováno pokračování dynastie, jestliže veřejně přenechá lidu, aby rozhodl o budoucí podobě státu. Učinil to v přesvědčení, že se nejedná o jeho abdikaci, protože tu by nikdy nepodepsal, jelikož to pokládal za porušení přísahy, kterou složil před Bohem, když se stal císařem. Chtěl se na určitou dobu stáhnout z výkonu státní funkce, aby uspokojil stále více naléhající politiky, ale také aby zabránil dalšímu možnému krveprolití. Ale 12.prosince byla monarchie prohlášena za svrženou a tentýž den byl přinucen, aby opustil Vídeň a uchýlil se na lovecký zámek Eckstau v Maďarsku a ministerský předseda Tisza byl revolucionáři zavražděn.

V *Positio super virtutibus* stojí napsáno, že služebník Boží bez ohledu na tyto události se každý večer modlil *Te Deum* a 31.prosince 1918 je dal zpívat jako poděkování za všechno, co rok 1918 přinesl.

Pokračování na str. 19

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 - 4400

„KARLIN HALL & CLUB“ “2004”

Music fridays In Club

from 8:00 PM - Midnite

call for reservations: 216 - 341 - 9867

Dancing from 7.30 - 10.30 PM

Karlin Hall 5304 Fleet Ave, Cleveland, OH

For details call: 216 - 883 - 4760

October

1: AL MACHUSICK
8: JOHN PASTIRIK
15: FRANK MORAVCIK
22: JOHN PASTIRIK
29: TBA

November

5: JOHN PASTIRIK
12: AL MACHUSICK
19: WAYNE TOMSIC
26: NO MUSIC

STEAK ROAST & HALLOWEEN DANCE

October 30, 2004

PRIZES FOR BEST COSTUMES

Doors open at 6:00 p.m.

Music by **JOHN PASTIRIK**

FREE DRAFT BEER & POP * CASH BAR

Donation \$ 20.00 per DINNER

*St. Marik
Pons*

Funeral Home of Berwyn

Slouží české komunitě čtyři generace

6507 W. Cermak Road, Berwyn, IL 60402

Phone: (708) 484 - 6310

Barbara Marik Baken - Director

Owned by SCI Illinois Inc.

Úmrtní oznámení

Oznamujeme všem našim členům, příznivcům a celé československé veřejnosti, že 2. září 2004 zemřel druhý místopředseda Sdružení československých exulantů pan

Josef Hrudkaj

Narodil se 11. ledna 1924 v obci Turí Remety na Podkarpatské Rusi. Krátce po komunistickém puči v únoru 1948 odešel s manželkou do Západního Německa odkud později vycestovali do Spojených států. Po více než 50 let aktivně pracoval ve Sdružení československých exulantů v boji proti komunizmu a v jeho úsilí na obnově demokracie v Československu. Pokud mu ještě zdraví sloužilo vždy ochotně pomáhal při všech společenských událostech a piknicích naší organizace. Zemřel v nemocnici Holy Family v Matiwoce ve státě Wisconsin. Pohřební obřady se konaly v kostele Sv. Lawrence v Stangeville, WI. v sobotu 4. září 2004. Po odchodu do důchodu žil spolu s manželkou v Two Rivers ve Wisconsin. Předtím po mnoho let v Ciceru, Illinois.

Budiž čest jeho světlé památce!

Mezi pozůstalými jsou jeho dvě sestry. Jedna žije v Chebu v České republice a druhá v Košicích na Slovensku.

Pozůstalým rodinám syna Anthony a dcery Agnes jakož i pozůstalé manželce Anežce vyslovujeme hlubokou soustrast.

Sdružení československých exulantů

Vřele upřímná vzpomínka na mého drahého manžela

*V náručí Boží, odkud jsme vyšli,
jednou se, Pepo, shledáme zas!*

*S bolným srdcem vzpomínám na den,
kdy mne zasáhla ještě těžko překonatelná bolest.
Letošního 14. října tomu bude totiž už osm let,
co mě předešel na věčnost můj milovaný manžel*

Josef Kejla

mistr krejčovský

V pokorné odevzdanosti do vůle našeho Stvořitele jsem přijala i tuto bolestnou ztrátu v pevné křesťanské naději, že až si Všemohoucí tvůrce všehomíra zavolá mne, zcela určitě se zase shledáme. I když jsi mě tu zanechal o samotě, samotná nejsem, protože, drahý Pepo, do našeho shledání žiješ stále v mém srdci.

**Mše svatá za mého manžela bude obětována
v sobotu 9. října 2004 v 6.30 hod. večer
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.**

Děkuji Vám všem, kdo jste mého Pepíčka znali, vzpomenete-li si na něho se mnou v tiché modlitbě. Z hluboké vděčnosti za 56 dlouhých a přece tak krátkých let společné cesty životem tuto něžnou vzpomínku věnuje

BOŽENA (BETTY) KEJLOVÁ, manželka

Vroucí vzpomínka

*Ježíš řekl: „Já jsem vzkříšení a život.
Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít
a žádný, kdo žije a věří ve mne,
neumře navěky.“*

(Jan 11, 25-26)

*S bolestí vzpomínáme, že
30. října uplyne již osm let,
co se k věčnému odpočinku
odebral náš milý manžel, tatínek,
tchán, dědeček a strýc, pan*

Charles J. Mařík

Lidé ho znali jako majitele pohřebního ústavu a farnici od sv. Odila v Berwynu jako věrného katolika, který žil příkladně podle své víry a obětavě pomáhal lidem kde mohl a zvláště našim exulantům. I když se sám narodil v Americe, byl hrdý na svůj český původ po prarodičích.

Nyní spí svým věčným spánkem na hřbitově Woodlawn

*Něžnou vzpomínku věnuje
a všechny přátele o modlitbu prosí*

**DOROTHY B. MAŘÍK, manželka
BARBARA MAŘÍK BAKEN, dcera
jménem celé rodiny**

Vroucí vzpomínka

*Dne 5. listopadu 2004 tomu bude rok,
co navždy dotlouklo srdce našeho
milovaného manžela,
tatínka a dědečka, pana*

Franka Galose

Narodil se 20. ledna 1937 v Maďarsku.
Po revoluci v roce 1956 opustil svou vlast
a od roku 1957 žil se svou rodinou v USA.

Ve své vlasti i v Americe uplatňoval
své technické vzdělání a byl velmi oblíben
u spolupracovníků. Vzkříšení těla očekává
na hřbitově Panny Marie Královny Nebe.

Mši svatou za něho budeme obětovat
v sobotu 30. října 2004 v 6.30 večer
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

*Děkujeme všem, kdo si na něho
vzpomenou v modlitbě.*

**Jana Marie Galos, manželka
Renata, dcera
s vnuky Danielelem a Timothy**

Vroucně vřelá vzpomínka

*Na svátek Všech svatých 1. listopadu připadá letos již
devatenácté výročí nenadálé smrti našeho milovaného syna*

John "Jack" Vacek

HISTORIAN, PROFESSOR of INTERNATIONAL BUSINESS

Profesor VACEK graduoval jako člen PHI BETA KAPPA
z NORTHWESTERN UNIVERSITY a byl Woodrow
Wilson Fellow a Fulbright Scholar v Indii.
Dosáhl též diplomu na Columbia University v New Yorku,
Loyola Univ. v Chicagu, na Goethově Institutu v Německu
a Russian Institutu (Indiana University)
a na Karlově Universitě v Praze.

Ač mu bylo teprve 38 let, svými rozsáhlými znalostmi,
živým a láskyplným zájmem o každého studenta
a posluchače jeho učitelský talent a výchovný vliv
vyoral v jejich myslích úrodnou kulturní brázdou.
Jeho české rodinné dědictví vykvetlo v jeho srdci
v hluboký cit pro vlast jeho předků.

*Mše svatá za našeho v Pánu zesnulého Jacka
bude obětována v kostele Panny Marie Svatohorské
v Ciceru v sobotu 30. října 2004 v 6.30 hod. večer*

*Děkujeme všem, kdo si v modlitbě
na něho vzpomenou s námi.*

**ADELE VACEK, matka
Dr. MARGARET VACEK TRYBUS, sestra
s rodinou**

Vynikající kniha Fr. Leo Kuchaře S.S.S.
kněze a řeholníka z kongregace Nejsvětější Svátosti

PRŮLET VE STÍNU RADARU

vyšla v anglickém překladu

FLIGHT THROUGH

THE RADAR'S SHADOW

Českou verzi jsme vydávali jako román na pokračování
v Hlasech národa v roce 2000. Nyní se těm, kdo dobře
neumějí česky, dostává verze anglická. Kniha popisuje
cestu ke kněžství a dvě tajná svěcení řeholníků z kon-
gregace Nejsvětější Svátosti. Otec Leo pochází ze ži-
dovské rodiny a nakonec se stal katolickým knězem.
Kniha je plná napětí a poutavým způsobem vypovídá o
pronásledování církve v Československu v době komu-
nismu. Vpravdě dobrodružný příběh se čte takřka jed-
ním dechem. Kniha je doplněna nádhernými ilustra-
cemi. Vyšla již německy, česky, polsky a nyní anglicky.
Předchozí vydání byla zcela rozebrána.

**Objednat můžete anglickou i českou verzi
v naší redakci**

Hlasy národa, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

Cena knihy: 10.00 USD + poštovné

Pošlete svým přátelům

**vánoční blahopřání
prostřednictvím
Hlasů národa**

**Pro prosincové číslo je třeba
zaslat do redakce
text přání nejpozději do 25. listopadu
cena za ¼ stránky je \$ 40.00**

Poslední katolický císař - Karel I.

Pokračování ze str. 15

Na návrh, aby od toho upustil, odpověděl, že v tomto roce obdržel mnoho milostí, za které musí poděkovat. A všem, kteří nechtěli věřit svým uším a udiveně se ptali, o jaké milosti se jednalo, Karel odpověděl: „Tento rok byl tvrdý, ale mohl být ještě mnohem horší. Nemůžeme z Boží ruky přijímat jen dobré, nýbrž musíme být vděční za všechno ostatní, ať je to jakkoliv těžké a bolestné. Nepřinesl snad tento rok tak dlouho toužebně očekávaný konec války? A za mír je každá oběť a každé odříkání oprávněná a levná cena.“

Tak musel Karel opustit i svou rakouskou vlast, kde byl jeho život i život jeho rodiny v nebezpečí. 23. března 1919 odjela císařská rodina do Švýcarska a 3. dubna prohlásila rakouská vláda veřejně, že císař musí odejít do vyhnanství a veškerý jeho majetek je konfiskován. Ze Švýcarska se Karel pokusil vrátit do Maďarska, aby zde obnovil monarchii. Povzbuzován mnoha politiky, vojáky a i prostými občany, především však Benediktem XV., podnikl Karel I. dva marné pokusy vrátit se na trůn. Nakonec mu zů-

stalo jen vyhnanství. A těm, kteří v těžkých hodinách stáli na jeho straně, řekl: „I když to ztroskotalo, musíme děkovat Bohu, protože jeho cesty nejsou naše cesty.“

„Ježíš“

19. listopadu 1921 na svátek sv. Alžběty objevila se před ním slunná země jeho exilu. Císař zpozoroval dvě věže jednoho kostela. „Jak bolestné vzpomínky vyvolává ve mně tento kostel,“ zvolal, „jak velice připomíná kostely v mé zemi! Musí to být kostel zasvěcený Matce Boží. Pojďme se tam hned podívat!“ Řeč byla o chrámu Nostra Senhora do Monte, chrámu, kde měl být za několik měsíců pochován. Tak popisuje Giuseppe della Torre příjezd Karla I. na Madeiru. Karel zde žil ještě pět měsíců a místní obyvatelé brzy poznali, že tento muž kromě císařského titulu měl v sobě něco ještě mnohem důležitějšího. „Karel uměl přistupovat k druhým lidem, navazoval ihned spontánní lidský vztah. Kdo by nebyl uchvácen jeho osobností, jeho srdečností a vstřícností? A tak se počáteční sympatie soucitu, kterou obyvatelé

ostrova chovali k němu a k jeho paní, záhy změnila v nepokryté nadšení.“

Nebylo proto divu, že přišli všichni onoho jarního dne 1922, aby prokázali poslední poctu tomuto příteli, který se rozloučil se svým pozemským životem s tímto slovem na rtech: „Ježíš.“

V ten den už nebyla ve Funchalu ani nikde na světě císařská říše ani císař, kteří by reprezentovali křesťanský národ v Evropě. Tento 34letý muž vtáhl obyvatele Madeiry na svou cestu, která neměla nic společného s císařským titulem a mocí. Spíše to byl způsob plný lásky, s jakou vyslovoval toto jméno, co tak zapůsobilo během pěti měsíců na obyvatele tohoto ostrova. Bylo to totéž, co tak zapůsobilo na každého, kdo se s ním osobně setkal, ať už na dvoře nebo v dramatických situacích zákopů na počátku století. Snad to byla ta jediná ochrana křesťanského lidu: láskyplný způsob, jakým tento císař tak často vzýval toto jméno: „Ježíš.“

Světlo 39/2003

Zpátky do školy

Opět je tu měsíc září, kdy se po prázdninách děti, ale nejen ony, někdy i dospělí vrací do školních lavic, aby se vzdělávali a rozšířili své vědomosti a schopnosti. Již je to rok, co jsme si povídali o úrovni vzdělání a vědomostí v Českých zemích a na Slovensku a o tom, jaký vliv to má na naši kulturu a našince, který vyrazil do světa za troškou štěstí. Tehdy se skupina nadšenců zde v Chicagu dala dohromady a začala se učit angličtinu, aby lépe poznali nejen tuto zemi, ale mohli využít i další možnosti v ní. V průběhu roku jsme se nezabývali pouze anglickým jazykem, ale po hodinách angličtiny jsme hledali odpovědi i na to, co nás dál zajímá. Ať již je to záležitost pokračování ve studiu na amerických školách, otázky pracovní, imigrační nebo i otázky víry. Z té první dvanácti členné skupiny někteří během roku přešli na "City colleges" a nyní se připravují na „Toefl“ (zkoušku jazykové způsobilosti), další vytrvali v pilné docházce do hodin, jiní nevydrželi. Stále noví zájemci se do kurzu přihlašují.

V našem společenství však nemůžeme vzdělání odtrhnout od víry v Boha a služby druhým. V historii vždy tomu tak bylo, že tyto tři věci šly ruku v ruce. Víra, vzdělávání a služba - Faith, Education and Service se také staly krédem oslav stoletého výročí far-

nosti svaté Anežky České v Chicagu v létě letošního roku a je to totéž, s čím přišli na Velkou Moravu sv. Cyril a Metoděj před více než jedenácti sty lety.

O pokrok ve víře, vzdělávání a službě se snaží v našem společenství dospělí i děti. Prvními vlaštovkami našeho růstu byla cesta dětí z naší české školy se svatým Mikulášem do severní části Chicaga za našimi mladými krajany a oslava Dne matek na Májové slavnosti. Novinkou je přesun kurzu angličtiny pro dospělé na sever, neboť zájemců z jihu bylo málo, asi proto, že našinec zde spoléhá víc na pomoc Boží, zatím co ti na severu ví, že si musí pomoci sami. Zatím nám v severní oblasti chybí vhodné prostory, ale učí se. Druhý běh kurzu "Úvod do angličtiny" už pokročil tak daleko, že studenti samostatně čtou a překládají neznámé texty. Snad by stálo za úvahu, zdali by nemělo také slovo Boží přijít do těchto zeměpisných šířek a délek Chicaga. V názvu máme Česká misie, jejím úkolem by měla být též evangelizace. První výpravy byly již podniknuty a to do denní kavárny a obchodu s knihami Czech Tempo, restaurací Morava, Opereta a Euro Club, sváteční slovo se objevilo v EuroTV a nyní pravidelně zaznívá v Česko-Americké televizi, základní informace pronikly i do Chicaga žurnálu. Výsledky jsou proměnlivé.

Vzhledem k tomu, že se kurz angličtiny pro dospělé přesunul ze soboty na středu, plánujeme v sobotu večer po mši se věnovat besedám o víře, ale také dobrým klasickým filmům, prezentacím o literatuře, etice a dalším společenským vědám. Je po úspěšném pikniku a už abychom se připravovali jak na svatého Mikuláše, tak na Vánoce. Rádi bychom pokračovali v rozvoji chrámového zpěvu a hudby, což žádá více úsilí zúčastněných. Máme radost i z pokroku dětí z České školy, které pilně pokračují v pravidelné výuce, a kde se výrazně zlepšila úprava jejich psaní, úroveň čtení a základní znalosti gramatiky. Veřejnost může několikrát do roku vidět naše děti při vystoupení na různých besídkách. Jako novinka v započatém školním roce k hodinám náboženství a Českého jazyka přibylá vlastivěda, kde chceme děti seznamovat se zemí jejich předků, s dějinami, tradicí i životem v České a Slovenské republice. Česká škola pro děti je pro žáky od 6 do 18 let a koná se každou sobotu od 3.30 do 6.15 odpoledne v misijním domě 2340 S., 61st Ave. Cicero, IL 60804. Úvod do angličtiny pro dospělé je každou středu od 7.30 do 9.30 večer v lokalitě Naragansett & Addison. Pro bližší informace volejte Rev. Dušana Hladíka 708 - 656 7472 nebo učitele Viktora Procházkou 773 - 412 0201.

Viktor Z. Procházka

Jak se stát úspěšným

Tom Monaghan je jedním z nejbohatších lidí USA. Je vlastním nejvyšší světové sítě restaurací „Domino's Pizza“. Založil právníckou školu „Ave Maria“

v Ann Arbor a rovněž základní školy „Spiritus Sanctus“, které vedou řádové sestry a kde se žáci denně účastní mše svaté. Založil nadaci katolického radia „Ave Maria“, které podporuje organizace na obranu života od početí až do přirozené smrti. Nyní plánuje založení univerzity v Naples na Floridě. Bude to po čtyřiceti letech první katolická univerzita na území USA. V dubnu 2004 poskytl Tom Monaghan rozhovor časopisu Miliujcie się.

Je dnes možné řídit se v byznysu zásadami křesťanské morálky?

Vlastníme-li mnoho peněz, není na tom nic zlého. Jestliže je používáme poctivým způsobem a k dobrým účelům, nepředstavují zlo. Umím se těšit ze všech těch věcí, které je možno opatřit za peníze: ze soukromého letadla, helikoptéry, jachty, sportovního klubu. Mým nejdůležitějším životním úkolem je však boj proti zlu přemáháním vlastních slabostí a nedokonalostí – čili život ve shodě s příkázáními a mravními zásadami, které nám zjevil Ježíš Kristus.

Pokud jde o oblast byznysu, vždy jsem byl rozhodnutý porážet své konkurenty, odstavit je solidní prací a nejlepšími výsledky, ale vždy jsem to dělal tím nejryzejším a nepoctivějším způsobem ve shodě s mravními zásadami. Tento můj idealistický postoj pokládali druzí za naivní, nerozumný či přímo bláznivý, zvláště na počátku rozvoje firmy, kdy jsme prožívali různé krize a hrozba bankrotu byla velmi velká. Dnes jsem pevně přesvědčen, že nakonec jedině dodržování morálních zásad zachránilo moji firmu před krachem. **Věrnost Bohu až do konce podpořila naději, dodávala energii k usilovné činnosti, což přineslo své plody překonáním všech krizí a přispělo k sousta-**

vnému rozvoji mé firmy.

Když jsem 9. ledna 1960 koupil první restauraci, bylo mi 23 a neměl jsem žádnou průpravu k podnikání. Byla to malíčká restaurace na půdě univerzity Michigan v Ypsilanti, ve které jsme prodávali pizzy. V prvním týdnu jsme vydělali jen 99 dolarů. Když jsme v lednu 1985 slavili 25leté trvání podniku, měli jsme již 2600 restaurací v 50 státech a v šesti dalších zemích, o rok poději jich bylo již 3600 a roční výnos činil 2 miliard dolarů. V roce 2000 byla „Domino's Pizza“ již v 66 zemích, zaměstnávala 120 000 pracovníků v 7 000 restauracích a prodej vynesl 3,54 miliard dolarů.

Způsob jak vést a budovat podnik jsem se učil v ustavičném úsilí a námaze a také vlastními chybami. To vše vycházelo ze zvláštní životní filozofie, která se opírá o pět priorit. Uvědomil jsem si je v době vojenské služby u námořnictva během plavby z Filipín do Japonska. Měl jsem tehdy mnoho času na modlitbu a přemýšlení. **Pochopil jsem, že nejdůležitějším cílem mého života je dosáhnout nebe a přivést tam s sebou tolik lidí, kolik je jen možné.** Od té doby se řídím pěti prioritami: duchovní, společenskou, rozumovou, fyzickou a finanční.

Mnohokrát jste dosvědčil, že největším pokladem není materiální bohatství, ale víra. Můžete se s našimi čtenáři podělit o svoji zkušenost víry v Boha?

První prioritou v mém životě jsou **duchovní hodnoty**. Největší úspěch mého života nepředstavuje „Domino's Pizza“. Bude jím teprve moje spása, až dosáhnou nebe, a po tom toužím celým svým srdcem. Člověk nikdy nenajde štěstí, jestliže se skrze víru neotevře Boží lásce a bezmezně Bohu nedůvěřuje. Proto se každý člověk musí denně modlit. Víra se rodí, rozvíjí a prohlubuje každodenní a vytrvalou modlitbou. Když se upřímně modlíme, získáváme největší duchovní poklady: víru, naději a lásku. Denní plán si stanovím tak, že se každý den modlím velký růženec, čtu a rozjímám o Písmu svatém a účastním se mše svaté a přijímám do svého srdce Ježíše ve svatém přijímání, které je mojí největší silou a zdrojem ustavičné životní radosti. Pravidelně přistupuji ke zpovědi a mám svého duchovního vůdce. **Nemohu pochopit, proč někteří kře-**

st'ané, když se dopustí smrtelného hříchu, nepřistoupí ihned ke zpovědi. Život ve stavu těžkého hříchu je hrozné utrpení, stav duchovní smrti, zotročení zlem. Ve svátosti smíření nás Ježíš zbavuje tohoto strašného otroctví. On nám vždy odpouští hříchy. Je třeba se jen upřímně vyznat z vin a rozhodnout se pro nápravu. I kdyby někdo hřešil denně, ať se nikdy nevzdává a ihned přistoupí ke zpovědi a přijme svaté přijímání. Jen tak ho Ježíš může vyléčit a přes pády přivést k největšímu úspěchu – do nebe.

Víru v Ježíše Krista střezím jako svůj největší poklad. Ježíš Kristus je pro mne jediným Pánem a Spasitelem, pravým Bohem, který se stal pravým člověkem, aby nám svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním otevřel cestu do nebe.

Moje víra je v procesu ustavičného rozvoje a růstu. Když mi byly 4 roky, zemřel mi otec a dali nás i s bratrem do katolického sirotčince. Velký vliv na moji výchovu měla sestra Berarda, původem Polka. Její osobnost, ze které vyzařovala dobrota a teplo mateřské lásky, byla rozhodující pro formování mé víry v období dětství.

Více než rok jsem byl v kněžském semináři a chtěl jsem se stát knězem. Bohužel rektor uznal, že se k tomu nehodím, a musel jsem nastoupit jinou dráhu. Jsem přesvědčen, že dar kněžského svěcení je největší privilegium, jakým Kristus může obdarovat člověka zde na zemi. Velice si vážím kněží. **Novokněz je mnohem významnější než prezident, premiér, králové a největší byznysmeni a všichni velikáni tohoto světa,** protože skrze dar kněžství Ježíš Kristus odpouští hříchy ve svátosti pokání, zpřítomňuje svou spásu v tajemství Eucharistie a dělí se s námi o svůj zmrtvýchvstalý život.

Byl jsem vždy člověkem věřícím, který si je vědom, že pokud nebude v dobrém vztahu k Bohu, nikdy nedosáhne pravého štěstí. **Nikdy bych nebyl schopen dosáhnout v byznysu úspěchu bez síly ducha, kterou jsem čerpal z modlitby a víry v Ježíše Krista.** Od samého počátku jsem se v životě potkával s obtížemi. Mnoho z nich vypadalo jako opravdový knokaut. Jen díky víře a modlitbě jsem se zvedal z největších krizí a vycházel jsem z nich silnější. **Bez ohledu na to, jak**

jsem unavený anebo zaměstnaný, vždy si najdu čas pro modlitbu, pro růženec, Eucharistii a vždy z toho vyjdu zregenerovaný. Osobní styk s Ježíšem v modlitbě je můj největší poklad.

V roce 1984 jsem poprvé jel do Medjugorje. Spolu s desítkou poutníků jsem byl svědkem zjevení Matky Boží dětem v malém pokoji na faře. Byla to pro mě výjimečná zkušenost Mariiiny přítomnosti, jeden z největších zážitků, který posílil moji víru a byl dopingem k ještě horlivější modlitbě.

A co další priority, kterými se řídíte v životě?

Druhou prioritu označuji jako společenskou, protože se jedná o můj vztah k jiným lidem. Ihned po Bohu nejdůležitější osobou v mém životě je moje žena a moje děti. Vzali jsme se 25. srpna 1962. Začátky byly obtížné, protože výdělky byly velice skromné. Neměli jsme vlastní dům, mnoho let jsme bydleli v kempingovém přívěsu. I přes skromné podmínky jsme byli velice šťastní, protože právě štěstí nedávají peníze, ale láska. Teď, když jsme bohatí, nic z toho štěstí se neztratilo, protože díky modlitbě jsme oba blízko Bohu a naše láska se stále více prohlubuje.

Po ženě a dětech přicházejí přátelé. Řídím se v životě zlatou zásadou: **Jednej s lidmi tak, jak bys chtěl, aby oni jednali s tebou.** Vždy vysvětluji svým pracovníkům, že úspěch v byznysu je možný jen tehdy, když budou dobré výrobky, dobrá obsluha a ve styku se zákazníky se bude uplatňovat ona zásada. Být slušný a milý k jiným, myslet na jejich potřeby – tomu jsem se naučil v sirotčinci od sestry Berardy. Etickému a slušnému chování je nutno se naučit. Představený to musí učit podřízené příkladem svého života.

Moji životní devizou je důvěřovat lidem, protože chci u druhých vidět především dobro a ne zlo. Ale život mě naučil jedné věci: když pracovník porušuje etické zásady, je třeba postupovat jako se shnilým jablkem. Bez ohledu na to, jak bylo vábné a krásné, vím, že způsobí zkázu celého koše, proto ho ihned vyhadzuji, pro dobro firmy i jeho samého.

Třetí prioritou, kterou se řídím, je péče o **správnou a zdravou mysl.** Nezbytnou podmínkou je čisté svědomí, které umožňuje správné sebehodnocení, vytváří základ radosti a optimismu. To všechno podporuje dosažení úspěchu i v oblasti byznysu. Navíc náš rozum potřebuje ustavičné cvičení, získávat nové informace,

aby rozvíjel své možnosti a svou intelektuální úroveň.

Čtvrtou prioritou je **fyzická kondice.** Pamatuji na to, že tělo je chrámem ducha. Potřebuje vlastní pohodu a odpovědné zacházení. Fyzické zdraví je Božím darem a není možné je lehkomyšlně utrácet. A-bych si udržel správnou kondici, 6x v týdnu po desetikilometrovém běhu 45 minut cvičím. Dvakrát týdně končí běh ve fitklubu, kde hodinu cvičím. Pečuji o to, a-bych zdravě jedl. Dezerty jím jen 11x v roce u příležitosti svátků. Praktikuji půst. Díky tomuto způsobu života i ve svých 68 letech se těším dobrému zdraví. Také své spolupracovníky vyzývám, aby pečovali o své zdraví a udržovali správnou váhu. Svého zástupce Dicka Muellera jsem inspiroval, aby během roku snížil tělesnou váhu o 50 kg a připravil se na maratónský běh v Baton Rouge. Slíbil jsem mu, že když to dokáže, čeká ho v cíli šek na 50 000 dolarů. Dick to zvládl výborně, během roku zhubl o 50 kg a po roce systematického tréninku se mu podařilo zaběhnout maratón. Jako odměnu dostal slíbený šek.

Pátou prioritou jsou **finance.** Jsou-li splněny první čtyři podmínky, je možný úspěch i v oblasti byznysu. Jsem o tom tak přesvědčen, jako že po noci následuje den. *Můžete říci něco o nové katolické univerzitě „Ave Maria“ na Floridě?*

Tato univerzita bude spočívat na třech základech. Nejdůležitější je duchovní dimenze a pak teprve dimenze vědecká a organizace života studentů.

V současné době se na mnoha katolických univerzitách silně zanedbává duchovní stránka a péče o prohlubování katolické víry studujících. V důsledku tohoto zanedbávání mají studenti po absolvování mnohem slabší víru než na začátku studia. Již 25 let jsem pocíťoval potřebu založit katolická vzdělávací centra, která by se vyznačovala křesťanskou duchovností a péčí o prohlubování víry, aby vznikala elita silných vedoucích osobností v katolické církvi. Proto jsem určil 200 mil. dolarů na budovu nové univerzity a všechnu svou energii jsem soustředil na realizaci tohoto projektu, který bude pravděpodobně dokončen v roce 2006. Na univerzitě „Ave Maria“ se bude přednášet solidní katolická teologie, zcela věrná učení Církve. Všichni naši studenti budou muset v každém semestru absolvovat přednášky z teologie a filozofie. Byli vybráni nejlepší učitelé, kteří se zavázali, že složí přísahu věrnosti magisteriu do rukou místního biskupa. Na

pozemku univerzitního městečka bude mnoho symbolů svědčících o tom, že jde o katolickou instituci. Bude tam postaven největší katolický kostel na území Severní Ameriky. Výstavba je v běhu a předpokládáme, že se zde ubytují katolíci, kteří prožívají každodenně svou víru. Již dnes 25 % studujících jsou kněží a zasvěcené osoby. Plánujeme, že na území městečka bude denně slouženo 15 – 20 mší svatých, bude zde věčná zpovědnice a ustavičná adorace Nejsvětější Svátosti. Bude tu kolem 6000 studentů a směřujeme k tomu, aby to byla nejlepší univerzita na území Spojených států, ceněná více než Harvard či Yale. Nechceme být největší, ale nejlepší.

Důraz se bude klást rovněž na provozování sportu, protože to pomáhá při formování charakteru a výchově mladých lidí. Chceme mít studenty nejen z USA, ale i ze zahraničí, ze 100 různých zemí. Na území městečka bude zakázán veškerý prodej knih a časopisů s pornografickým zaměřením a rovněž antikoncepčních prostředků. *Několikrát jste se setkal se Svatým otcem...*

Jan Pavel II. je pro mne největší autoritou a opravdovým hrdinou. Z jeho osoby vyzařuje svatost, což jsem zakusil při každém setkání. Přijímal jsem z jeho rukou svaté přijímání; to jsou okamžiky, na které se nikdy nezapomíná. Několik hodin po našem prvním setkání 7. května 1987 se zrodila myšlenka založit „Legatus“, organizaci, která sdružuje katolické podnikatele. **Úkolem členů je prohlubovat a uvádět do života zásady katolické víry v podnicích a v profesionálním i osobním životě.**

V jednotlivých výborech se organizují každý měsíc setkání a jednou za rok týdenní rekolekce a pouť k některé známé svatyni. „Legatus“ znamená vyslanec, proto jsou členové zavázáni podílet se s jinými o svoji víru svým vlastním svědectvím – dobrými činy a vysokými etickými standardy. Současně patří k organizaci 1800 podnikatelů rozdělených do 58 sekcí v USA a v Kanadě, Itálii a Irsku. Organizace je určena pro katolické podnikatele, jejichž firma má hodnotu nejméně 100 mil. dolarů a příjem nejméně 10 milionů dolarů ročně netto.

Na jednom setkání se členy „Legatus“ řekl Svatý otec: **Svět potřebuje autentické svědky křesťanské etiky v podnikání. Církev vás zve k veřejnému a vytrvalému plnění této úlohy.**

*Z Mihujsie šie 3/2004
překlad dle Světla 29/2004*

Rodným krajem Českomoravské vysočiny

Čtenáři Hlasů národa byli v čísle 5/2004 seznámeni s krajem Českomoravské vysočiny jen stručným přehledem života obyvatel v této části země české. Jako rodáci vzpomínáme i dále na pracovitý a zbožný lid těchto míst, neboť právě tato zbožnost a víra v Boha bývala vždy vyjádřena lidmi o křesťanských svátcích a nedělích. Jak sváteční byla tato nedělní rána, když jsme vidali hloučky žen i mužů ve svátečním oblečení odcházet do vesnických i městských kostelů za sloven Božím a i my děti se svou zvědavostí sami, nebo s doprovodem rodičů jsme je následovaly s pocity štěstí, že i my se můžeme podílet na těchto vzácných chvílích, které zušlechťují duši člověka. A když přicházel kněz oděn do svátečního roucha, zmlkli jsme v očekávání jeho kázání. Pamatuji se i na výrok jedné paní ve chvíli, kdy kněz mluvil o hříších Člověka, jak tiše poznamenala: „Vždyť on se často díval i na mě a mluvil o mně.“

Stávalo se často, že jsme se těšili na chvíle, kdy lidé vycházeli z kostela s oduševnělou tváří a tiše mezi sebou rozmlouvali. Někteří muži se odebrali do místního hostince, nikoliv však kvůli alkoholu, ale tam se sešli se známými a příbuznými, poseděli a pohovořili o své práci na polích, o úrodě a počasí i o tom, co koho kdy dobrého, nebo i nedobrého potkalo a tak pobesedovali. Ženy ty odcházely domů rovnou z kostela, protože musely připravit nedělní oběd, který býval rovněž slavnostnější.

V odpoledních hodinách odcházeli hospodáři na obhlídku svých polí a luk, v duchu hodnotili dosavadní práci a její výsledky a uvažovali jak dál, kde v příštích dnech začít a jak práci v rodině rozdělit. Výrazně na každého působily křesťanské svátky, které se vyznačovaly zvláštní atmosférou i nádhernou liturgií v kostele. Zvláštní místo zde zaujímaly Vánoce a Velikonoce.

A když opět nastaly všední dny, byly jsme i my jako děti vedeny k práci a to s ohledem na věk a schopnosti. Některé práce dělali chlapci, jiné dívky. Na jaře jsme již před Velikonocemi vynášeli housata na palouky, trhali jsme pro ně i

pro kuřata kopřivy a jetýlek a jak dospívala, pásli jsme je venku na trávnících. Později jsme pásli i dobytek, vždyť domácí kravky byly krotké a na děti zvyklé. V dalších letech jsme již připravovali dříví na zimu, štípali polínka a topení jsme také připravovali pro školu, kde jsme dříví skládali do hranic. Doma jsme vypomáhali při krmení domácích zvířat. Nejraději jsme mívali telátka, čistá a voňavá i hravá. Naše dětství bylo tedy vedle školy provázáno praktickým životem, což byl veliký vklad do dospělosti. To myslím, že děti vychované ve městě neměly. Myslím, že by bylo prospěšné, kdyby i dnešní mládež měla možnost takové přípravy na život jako jsme ji měli my v našich rodinách. Jistě stále platí a bude platit: „Co se v mládí naučíš, to jde s tebou po celý život.“

Když vzpomínám na dětství, měl bych se také zmínit o dospívání a mládí naší generace na Vysočině. Vzpomínky na náš přechod z let dětství k dospělosti mám dosud velmi živé. Především po stránce společenské. Za našeho mládí se v Pelhřimově pořádaly v sále hotelu Záložna nedělní čaje o páté. Tam se scházela dospívající mládež. Dívky bývaly většinou v doprovodu svých matek, hoši sami. Všichni ve svátečním oblečení seděli po malých skupinkách u kavárenských stolků, chlapci na jedné straně a děvčata na druhé straně sálu. Hudba byla většinou taneční, melodická, tehdy bylo moderní tango, sloufox a pod. Nepopíjel se alkohol, nýbrž opravdu čaj, nejvýše káva, nebo limonáda. Chlapci žádali dívky o tanec úklonou a slovy: „Smím prosit?“ A byla-li přítomna maminka dívky, pak se k ní chlapec obrátil slovy: „Dovolíte?“ My jsme neznali slova „sex“ nebo „erotika“, ale znali jsme slovo „láska“. Našel-li chlapec v dívce zalíbení, bylo to především z důvodů etických, podle jejího chování, zájmů a samozřejmě také dle osobního zalíbení a její krásy. Tehdy jsme neznali to, co prožívá dnešní „moderní“ mládež, kdy jejich tak zvané diskotéky jsou plné nikoliv hudby, ale rámusu a hluku nad dovolené decibely, křepčení na parketu, je-

muž se říká tanec, oblečení dívek skromné, neboť má vyniknout jen to vzrušující. Jsme svědky i toho, že se přede dveřmi diskotéky stíhají a padají životy. Objeví-li se náhodou starší člověk, je vyzván: „Vrať se do hrobu“ a podobně. Žádnou dívku nedoprovází matka, někdy jen jakýsi společník, přítel s červenými nebo modrými vlasy. Vždyť člověk musí něčím na sebe upozornit, když ne rozumem, tedy alespoň tou barvou, nebo jinou nápadnou úpravou hlavy. Co je v ní, to je vedlejší.

Pravda, naše generace také měla své výstřelky, ale ty byly v rámci přijatelné kultury nebo módy – úzké nebo široké kalhoty, klobouk, tak zvaný tralaláček, sako dvouřadové, společenské.

Odpolední čaje mládeže končily vždy ještě za světla, tedy nejpozději v 18 hodin navečer. Tyto čaje bývaly již také přípravou mládeže na nastávající plesovou sezónu a doplňovaly tak i taneční hodiny, do kterých také mládež docházela. I tam nedocházelo k hluku a rámusu, kvílení a pištění, jak jsme toho svědky v dnešní, řekl bych úpadkové době.

Také násilí a brutalita na obrazovkách neslouží k dobré výchově. Slyšeli jsme i výrok pracovníka či podnikatele televize, že oni nejsou výchovnou institucí. Neví, že literatura, poezie, hudba a umění vůbec měly vždy na mysl výchovné působení především na mládež.

Od našeho dětství a mládí již uplynulo mnoho času. Svět je ve stálém pohybu, a je otázka zda vždy k dobrému či nešťastnému, jak nám přinesly revoluce a války. Ale i přes všechny tyto prožitky jsme neztratili víru v Boha ani v lidskou genialitu. Člověk půjde dál se svou touhou po výškách i dálkách, po nových objevech v technice i kultuře zejména nyní, kdy jsme vstoupili do Evropské Unie, jak doufáme, bude více možností. Jen se jich chytit. Jen se nebát a nekrást, jak řekl TGM. Právě morálka potřebuje obnovu ve všech směrech.

Rád vzpomínám na poklidný život lidí mého rodného kraje na Vysočině v době mezi dvěma světovými válkami. To vše je již dávnou minulostí. Konec tohoto klidu učinilo nacistické Německo, když

rozpoutalo druhou světovou válku. Když padly poslední vystřely tohoto dramatu, vraceli se z koncentračních táborů trosky těch, kteří přežili, a kteří věřili, že jejich oběti nebyly marné. Celou dobu je držela víra v Boha a touha po svobodě a žili myšlenkami na humanitní demokracii, která se měla stát nosným pilířem života všech národů. Bohužel se v lágrech německé totality začala rodit i snaha směřující k ovládnutí života lidstva a k potlačení práv a svobod, jak o tom dnes hovoří zákon 198/93. Cílem těchto snah bylo vymýcení svobody, demokracie a víry v Boha. Pravda byla pošlapána, mezi lid byla vhozena působivá hesla, která se šířila jako nevyléčitelná rakovina, rozpoutal se nelitostný třídní boj. Bolševický puč v roce 1948, učinil konec všem legálním snahám řešit problémy všech lidí demokratickými prostředky.

Nastala rudá totalita a ta se nevyhnula ani Českomoravské vysočině. A právě tam se krutost bolševiků projevila v nejostřejším světle, jak nám dnes připomíná památník popravených v Jihlavě v letech 1950 - 1952.

Antonín Štěpánek při odhalení tohoto pomníku řekl: „Tento památník, který dnes odhalujeme, má příští pokolení varovat. Nezapomeňte na tyto oběti a jejich odvahu. Nedopusťte opakování podobných tragedií.“

Tady na Vysočině šlo o výrazný případ zločinů komunismu, o nichž hovoří právě zákon 198/93, a který otrásl veřejností a ukázal pravou tvář komunismu. Jde o vyprovokovaný zločin v Babicích, který byl dovršen justičními vraždami v Dělnickém domě v Jihlavě. Zde byly vyneseny rozsudky smrti tak zv. státním soudem, tedy soudem komunistickým. Při odhalení památníku byla vydána brožurka, v níž hovoří Ludmila Klukanová ve svém Jihlavském memento: „Táhlé a stoupající jsou svahy jihozápadní Českomoravské vrchoviny, ukončené věnci lesů, mírná jsou zde návrší a stráně, klidně tekou vody tohoto kraje a zádumčivé lesy nutí k přemýšlení. Víc jak čtyři tisíce let je tato krajina osídlena člověkem a otisky jeho stop tu jsou zaznamenány do nalezených osmi kultur. Prastará je zde vazba člověka a země a prastaré je tu zeměvzdělávání. A lidé, poznamenání tako-

vou dávkou času, v níž si je krajina pamatuje, a zaseti do ní svými předky, jako by měli jasnější povědomí o své ceně, jako by byli vytrvalejší povahy. Dušim jim kultivovalo křesťanství už v románských kostelících a jeho znaky se usadily lidem v krvi. Byly přenášeny na potomky stejně jako rysy odvahy.

Na Moravě, to bylo právě zde, kde za selských rebelií léta Páně 1775 tekla krev robotníků dovolávajících se práv člověka na vzpřímený svobodný život. Meze ohraničovaly pole na nichž hospodařily generace rodů... K jejich ochraně, ale především k ochraně života a lidského důstojenství i víry v milosrdného Boha se na jihozápadě vrchoviny rostl za protektorátu protinacistický odboj vedený partizánskou skupinou Lenka-Jih. Spojení s Londýnem udržovali parašutisté ze skupiny Spelter, kteří se tu skrývali.

Poválečná epizoda svobody však byla příliš krátká a končila pro celý národ únorem 1948. Byl to nový počátek odporu proti novému násilí a zvlí. Jihlava, tehdejší střed naší vrchoviny, proslula svou StB, svými procesy a popravami. Zde si StB nezadala se svými způsoby celostátními, ba často předčila průměr zločinů. Tortura jejich výslechů, rozsudky na stovky let, popravy řemeslníků, obchodníků, sedláků a z Babického případu pak tři duchovních a dvou lesních dělníků a genocida rodiny rodu Plichtů, další rozsudky na sta a sta let pro desítky odsouzených v tomto kraji, kde se nedařilo zakládat JZD, vystěhování sedláků, plnění pracovních lágrů, věznic a Jáchymovských dolů, zabavování majetků.

S jakou nenávistí se psalo o těchto lidech, lidech nešťastných, jimž přejížděl po zádech „komunismus světlých zítřků“. Jaký slovník sloužil k jejich špinění a urážkám: „upír vesnice, žoldák, lidské bláto, známý hrubec“. Se zaběhnutou komunistickou praxí jsou vynášeny rozsudky, přidělují se čísla umárn. Dnes po více jak čtyřiceti letech se dá zjistit jen něco málo ze života a utrpení oněch nešťastných lidí. Ale ničení životů, lámání charakterů, likvidace katolických intelektuálů, řádu venkova, který byl založen na víře v Boha, lásce k půdě a odpovědnosti k dalším pokolením - to

bylo v programu KSČ. Nenávist, lež a strach upevňovaly moc komunismu. Dvě generace vyrostly v tomto čase. Smíření? I když smrt nevinných tu zůstane, zůstane tu i Jihlavské memento:

František Rod, stolař, orelský pracovník - popraven na dvoře Jihlavské věznice 17.6. 1950. Jan Tuček narozený 1916, řemeslník - zemřel rukou kata 17.6. 1950. Karel Veselý, hoch z chudé dělnické rodiny s křesťanskou výchovou - popraven 17.6. 1950 P. Václav Drmola, narozený 1912, katolický kněz - popraven 3.8. 1951. František Kopulety, narozený 1913, ze zemědělské rodiny - popraven 3.8. 1951. Antonín Mityška, narozený 1927, z rolnické rodiny - popraven 3.8. 1951. Drahoslav Němec, narozený 1931 - popraven 3.8. 1951. P. František Pařil, narozený 1911, katolický kněz - popraven 3.8. 1951. Antonín Plichta, narozený 1894 - popraven 3.8. 1951. Antonín Škrdla, narozený 1917 - popraven 3.8. 1951. P. Jan Bulla, katolický kněz - popraven 20.5. 1952. Celkem v tomto babickém případě 11 trestů smrti.

Mráz jde po zádech při čtení těchto zpráv. A oběti, které přežily dlouholetý kriminál a ještě žijí, se stydí za to, že takto zacházel Čech s Čechem.

Není zde ani citu pro tyto oběti, když jsou jim v televizi denně předkládáni komunisté na obrazovkách, zastávající ideologii zločinnou a zavržením dle zákona 198/93. A ti, kteří podporují existenci komunistické strany, stojí na stejné platformě jako tato strana.“

Milí čtenáři, při vzpomínkách na rodnou Českomoravskou vysočinu jsem nemohl vynechat dramata tak výrazná. Současným obyvatelům Vysočiny a celé této země by stačilo vyznávat: „Nebudu rozšiřovat utrpení, když vím, že člověk touží po radosti a pokoji.“ A s básníkem říci: „Za trochu lásky šel bych světa kraj, šel s hlavou odkrytou, po kamení a bos.“

Jde o to, aby žádná oběť zla se nemusela na konci svého rdoušeného života modlit: „Ó Pane, přijmi mé srdce utýrané.“ (Klukanová)

*Josef Dolejší, Písek
Česká republika*

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

První den v Rakousku

Asi po půl hodině odpočinku za hraniční čarou jsme se zvedli a pokračovali k Rakouské celnici. Zde byla zvednutá závora a nikdo si nás nevšímal. Pokračovali jsme dál až do vesnice Drassnhofe. Zjistili jsme, že se tam tancuje v hospodě. Ten den byla totiž Velikonoční neděle. Lákala nás muzika, a tak jsme se posadili a chvíli poslouchali. Vad'ura se rozhodl, že si půjde zatancovat. Ptal jsem se ho, jestli vůbec ví, jak má oslovit tanečníci, ale nakonec jej přemluvil, aby tam nechodil, že by tam mohli být nějakí fízlové z Mikulova a my bychom si pak pěkně zatančili na celnici.

Pokračovali dále na město Poysdorf. Během cesty proti nám několikrát jelo hlídkující auto asi ruské. Vždy jsme zalehli do příkopu. Výhoda byla, že to auto nemělo světla a také tlumič na výfuku, takže jsme je vždy včas uslyšeli a oni nás ve tmě nepozorovali. Asi po čtyřech hodinách cesty jsme se dostali do Poysdorfu.

V Poysdorfu jsme šli přímo na faru a já jsem zazvonil u dveří. V tom se otevřelo okno a z něj se ozval hlásek: „Wer ist das?“ (Kdo je to?) Byla to kuchařka. Současně se však otevřelo ještě druhé okno a tam byl pan farář. Pozdravil jsem ho, jak mi to řeklo to děvče v Nedakonici: „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus.“ On mi též odpověděl. Při tom pozdravu jsem mu řekl, že jsme v noci přešli ilegálně hranice z ČSR a že jsme uprchlíci z jižní Moravy a prosil jsem ho, aby nám pomohl dostat se do Vídně na Americký konzulát. Vyžádal si naše doklady a odešel telefonovat. Když se vrátil, sedl za stůl a začal psát. Trvalo to asi čtvrt hodiny. Čekali jsme stále venku. Potom pan farář otevřel dveře a dal mi klíče od sousedního domu a řekl mi, že všechno zařídí, abychom šli do vedlejšího domu a on ráno v 5.30 hod. přijde a dá nám snídani a posadí nás na autobus, který jede do Vídně a ostatní, že nám řekne až ráno.

Zbytek noci jsme nespali, ale diskutovali o tom, co bude dál. Přesně v 5.30 hod. se otevřely dveře od fary. První šel pan farář s kbelíkem vody, ručníky a umyvadlem. Za ním šla kuchařka, která nesla podnos s bábovkou a konvicí kávy. Pozdravili jsme se a začali jsme se umývat. Kuchařka mezi tím na stole připravila pohoštění a stále nás pobízela, abychom jenom jedli a jedli. Mezi tím nám pan farář čistil kabáty od bláta a také se nás ptal, jak to vypadá v ČSR. Snažil jsem se mu vysvětlit, že je to vše špatné a že lidé se vzděláním pracují na manuálních pracích. Též jsem mu vyprávěl, jak jsem pracoval v cihelně, kde také pracovali kněží. Mezi tím přijel autobus a zastavil přímo před farou. Já jsme ještě na poslední chvíli poprosil pana faráře, že jestli by ode mě nekoupil můj dalekohled. Svolil a ptal se mě kolik jsem za něj zaplatil. Já jsem mu řekl, že 3.000 korun. On se vrátil na

faru a přinesl mi 300 šilinků a řekl mi, že nám ještě koupí jízdenky do Vídně a že budeme mít ochranu. Dodnes jsem tomuto knězi za jeho pomoc velice vděčný.

Přišli jsme k autobusu a řidič hned smekal čepici a zdravil pana faráře. Ten sním pak něco domlouval a on mu odpověděl, že všechno zařídí. Autobus, kterým jsme jeli byl mimořádný na velikonoční pondělí, a vezl lidi do Vídně na mši sv. ke sv. Štěpánu. Nastoupili jsme a šli jsme až do zadu kde nám udělali místo. Všichni se k nám chovali přátelsky. Asi po hodině jízdy autobus zastavil a řidič ohlásil, že bude 20 minut přestávka. Někteří cestující šli na pivo a já jsem se díval z okna po krajině. Najednou se venku za oknem přede mnou objevily dva džbánky piva a hostitel nás zval ven. Probudil jsem kolegu Vad'uru a vystoupili jsme z autobusu. Venku byla teplota kolem bodu mrazu. Pozvali nás do hostince. Ještě jsme neskončili jedno pivo a již tu bylo další. Jen se nás s úsměvem ptali: „Tak jaké je rakouské pivo?“ Mezi tím přišel další poutník a ptal se mě, jaké kouřím cigarety, jestli silné nebo střední. Řekl jsem, že střední a hned následovala další objednávka. Dva balíčky cigaret JOHNY. Tehdy to byly nejdražší cigarety v Rakousku americké kvality. Rozdíl byl jen v tom, že u amerických byl tabák postříkán javorovou šťávou, kdežto u rakouských medem. Potom jsme opět nastoupili do autobusu a jelo se dál.

Přijeli jsme do Florisdorfu, před most vedoucí přes Dunaj. Zde se objevili ruští vojáci a nechtěli nás pustit dál. Pan farář nás ale dopředu uklidnil, že tento mimořádný autobus má zvláštní dovolení a cestující se nemusejí proukazovat. Vojáci chodili ještě asi 5 minut kolem autobusu a pak nadzvedli závora a my jsme přešli do amerického sektoru.

Když jsme přijeli do Vídně, bylo to jedno velké staveniště. Všude byly připravené haldy cihel k obnově města, které bylo víc než z poloviny zničené válkou. Jeli jsme asi půl hodiny po jedné široké ulici. Když se v jedné chvíli proti nám objevil vůz pouliční dráhy, dával mu řidič autobusu zdaleka znamení, aby zastavil. Dostali jsme pokyn, abychom rychle vystoupili. Posbírali jsme své bohatství a utíkali za řidičem, který nás dovedl až k tramvaji a jejímu řidiči vysvětlil, co má s námi dělat. Tak jsme dál pokračovali tramvají. Asi po půl hodině jízdy tramvaj zastavila a řidič nám řekl, že vpravo je malá ulice a za ní osmí poschodová budova a to je Americký konzulát.

Když jsme přišli k té budově, stál tam policajt, smál se a ptal se nás, co si přejeme. Odpověděl jsem mu, že jsme uprchlíci a že chceme azyl na Americkém konzulátu. Odpověděl nám, že dnes je velikonoční pondělí a že je zavřeno, abychom přišli druhý den ráno, že se máme vyspat v parku, nebo jít vedle na policii, která sousedila s konzulátem. Musím ještě poznamenat, že z Polešovic, kde jsem nastoupil u Zapletalovy kovárny na autobus, mi to až sem do Vídně trvalo přesně 50 hodin.

Rozhodli jsme se pro nocleh na policejní stanici. Strážný s námi sepsal protokol, sepsal seznam našich věcí a pak nás dal do cely. Nezamknul nás však a řekl, že kdybychom potřebovali někam jít, tak mu máme říci, ale ven jít nesmíme.

Umyli jsme se a uložili v té cele a brzy usnuli. Bylo to ráno asi v 9 hodin. Spali jsme až do večera do 7 hodin, kdy nás tento dobrý policajt probudil a dal nám večeři. Stejnou, jako měli i oni. Byla to čočovice a na dně ešusu byl pořádný kus vepřového uzeného masa. To bylo pro nás veliké překvapení, když Rakousko hladovělo kvůli Ruské armádě, která je vyjídala. Potom jsem požádal toho policajta, jestli by mi mohl přinést nějaké cigarety z mého ruksaku. Přinesl mi je a já jsem mu nabídl a on přijal. Pak se nás ptal, jaká je situace u nás v ČSR. Pak přišla káva a té bylo taky dost a kvalitní. Po ní jsme poslouchali z venku hudbu z nějakého blízkého podniku. Končilo velikonoční pondělí. Vzpomněl jsem si, co asi dělají doma a taky Pepa Smiščík, se kterým jsme si naplánovali, že příští týden půjdeme do Ořechova na taneční zábavu. Kdo by si pomyslel, že za týden budeme zde v lochu. Bylo kolem deváté hodiny večer a najednou bylo venku plno křiku a rozletěly se dveře na stanici a dovnitř se vřítlo stádo pouličních děvčat, které přivezl policejní anton. Dva policajti, kteří mněli tu noc pouliční službu, nám přivezli za noc toto potěšení. Nebylo žádné registrování, jenom každá muse-la odevzdat svoji kartu a zbytek nahlásili oni policajti. Děvčata zaujala místnost vedle nás. Dětila nás od sebe jen mříž. Jedna holka si hned přisedla vedle mě a byla velice zvědavá, co tam děláme. Ptala se mě, co jsem ukradl, že tam sedím. Řekl jsem jí, že tam nejsem za krádež. A ona se zase ptala za co tedy. Odpověděl jsem jí, že za znásilnění. Když to slyšela její sousedka, chtěla vědět, jak byla stará. Odpověděl jsem jí, že 80 let. Děvčata tomu nechtěla věřit a začala dělat inventuru. Ta moje sousedka si vyhrnula sukni skoro až po bradu a začala z punčochy vybírat peníze. Načež jsem se jí zeptal, jak šel kšeft. Říkala, že to bylo slabé, že je velikonoční pondělí a spousta lidí šla do kostela, ale že možná budou mít víc štěstí ty, které ještě zůstaly na ulicích. To byla celá naše konverzace s nimi.

Jak to bylo dál ve Vídni

Když jsme vstávali v úterý ráno 27. března, měnily se služby. Tehdy služby bývaly 24 hod. A hned jak tam vešel ten nový policajt, tak se podíval do knihy „návštěvníků“ a začal křičet: „Vy české svině zítra ráno pojedete zpět do Uherského Hradiště.“ Vaďura, který nerozuměl německy, se mě ptal, co prý říkal o Uherském Hradišti. Řekl jsem mu, že on taky za války byl jako voják v Uherském Hradišti. Ale Vaďura mi povídá, že abych mu řekl, že ať tam jede třeba hned.

Zase přijel ten zelený Anton a nás všechny do něj naložili a odvezli k soudu na Policejní ředitelství Vídně. Přišlo tam asi 7 soudců. Byla ještě jednou přečtena všechna jména a pak začal soud. Moje jméno padlo první. Po několika prvních otázkách, jak jsem přesešel hranice, jsem byl se svou němčinou v koncích a potřeboval jsem tlumočnicka. Nabídl se mi jeden sudetský Němec, který utekl z Ostravy. Byl to invalida a pak jsme se spolu skamarádili. Dostal jsem 12 dní a Vaďura taky. Pak jsme byli odvedeni na kobku a jak dopadli u soudu další nevím. Když jsem se za dva dny hlásil dobrovolně na práci, řekl jeden dozorce, že jsme dostali

moc, že normálně se za ilegální přechod hranic dávají 3 dny. Ale jim se jednalo o to, že za nás CIC platilo denně 3 dolary.

Pracovali jsme denně asi 6 hodin. Byli jsme ve skladišti a vynášeli ven deky a na bidle jsme je vyprašovali. Hlíkali nás dva dozorcí, kteří vlastně mněli dělat tuto práci sami. Byli slušní i oběd nám přinesli a ze svého obědu nám dávali každý den jedno jablko. Tu a tam se na něco zeptali a jeden mi jedno odpoledne vyprávěl jak byl na Sibiři v zajateckém táboře. Říkal mi, že oni jako zajatci měli větší šanci se dostat zpět domů než ruští vojáci, kteří bojovali proti Němcům. Protože viděli evropskou kulturu, byl jejich návrat nežádoucí. Rusové často používali na frontě mladé hochy už od 15 let. Ti šli do prvních linií.

Konečně přišel den, kdy jsme měli být propuštěni. Ještě ráno při snídani se mě ptal vrchní dozorce česky, jak se mi v lochu líbilo. Já jsem mu to pochvaloval, ale v duchu jsem si přál, abych už byl venku. Ještě mi nabídl cigarety a zeptal se mě, jestli mám nějaké přání. Odpověděl jsem mu, že by bylo lepší, kdyby nás propustili. A on se zasmál a řekl mně, že čeká, kdy skončíme tu snídani. Pak nás odvedl do kanceláře, kde s námi ještě sepsal nějaké formality a dostali jsme 20 šilinků. Pak nás odvedl další dozorce na úřad práce.

Tam jsme byli odbaveni docela rychle. Úředník nám řekl, že pro nás nemá práci, že je ještě velká nezaměstnanost. Ale byla tam jedna starší paní z Hohenau (je to asi 15 km od Břelclavi) a že jestli bychom k ní nechtěli jít pracovat, že je vdova a že potřebuje někoho ke koním. Po krátkém rozhovoru jsem jí řekl, že my nejsme od koní, že hledáme jinou práci. Ale ona se nás pořád snažila přemluvit, že bychom se jednou za měsíc mohli jet podívat na naše drahé. Chudák vůbec netušila, co to je komunismus.

Když jsme se dostali ven, poradil nám jeden americký voják, jak se dostaneme k americké policii CIC. Bylo to hned za rohem asi 100 metrů od nás. Tak jsme tam šli, ale oni se právě stěhovali do jiné budovy. Vešli jsme dovnitř a já jsem se zeptal slečny u recepce, jestli tam někdo mluví česky? A ona ihned někam telefonovala a řekla nám, abychom si odložili a nabídla nám kávu a koblihy. Za malou chvíli přišel asi dva metry vysoký muž a ptal se nás, co si přejeme. Stručně jsem mu vysvětlil, o co jde, a že žádáme azyl, že jsme uprchlíci. On nám dal pokyn, abychom chvíli počkali, že se právě stěhují. Ale než jsme zkonsumovali ten talíř koblihů, tak přijelo osobní auto a byli jsme vyzváni, že můžeme nastoupit. Muž, který nás vezl, s námi vůbec nemluvil a měl tmavé brýle, abychom jej nepoznali. Jak jsem brzy zjistil, byl to jeden bývalý pilot, který za druhé světové války byl v našem letectvu v Anglii. Poznal jsem jej hned při prvním pohledu z profilu. Byl to bývalý instruktor létání ze Střechovic u Prostějova. Nic jsem neříkal, ale s Vaďurou jsme vychvalovali tu starší limuzínu. Dobře se v ní vezlo. A on tu a tam nastrčil ucho a poslouchal. Ale já jsem asi po půl hodinové promenádě po Vídni zjistil, že jezdíme pořád dokola. Až jsem Vaďurovi řekl, že kolem tohoto oplocení již jedeme asi po čtvrté. A ten šofér na další křižovatce zatočil doleva a asi po 50 metrech jsme vjeli do malého nádvoří před menším zámečkem. - Pokračování příště. *Josef Janík, Kanada*

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Klenoty Boženy Němcové (1)

Božena okouzlovala své okolí přirozeným půvabem a inteligencí. Ve společnosti budila pozornost, svým milým chováním si získávala sympatie. Její přátelé a známí o ní vypovídali, že byla povahy mírné a měkké, nebylo na ní nic strojeného a přepjatého, její mysl byla vždy jasná, nikdy se nedokázala přetvářet, dovedla si získat důvěru lidí, měla tu vlastnost, že uměla „plakat se smutnými a smát se s veselými. Byla dobrou vyprávěčkou, naslouchala ráda prostým lidem, milovala přírodu, svět rostlin a zvířat, toužila po vzdělání v různých oborech, s úžasnou energií se vrhla do každé práce. Byla statečná, nebojácná. Bylo jí vždy těžko, ba nemožno odstrkat toho, kdo se jí vlně blížil, i když zpozorovala jeho zlé skryté úmysly. Osvědčovala znamenitou duchapřítomnost. Její způsob byl volný, nepřeháňla se v ničem, mluvila pomalu a srozumitelně, prostě a nehledaně. Byla ráda dětinná, zpívala, hrála, skákala s mládeží, jakoby nesnáze nebyla nikdy poznala. Útěchu nejčistší nacházela ve výtvarném umění. Sochy starých mistrů byly její radostí. Literatura a hudba rozrývaly její srdce. Měla ladné pohyby, byla živá, temperamentní, věčně toužila po velké, opravdové lásce, po upřímném přátelství. V roce 1842 se ohlásila její zdlouhavá nemoc. Sužovala ji především v zimních měsících. Několikrát se Němcové podařilo navštívit lázně. Svůj osud brala trpělivě, nikoho za něj nevinila.“

Sestra Karoliny Světlé, Žofie Podlipská, o Boženě vypráví, že byla pozoruhodná svou krásou a způsobem vystupování. O Boženě Němcové napsala: "Měla černý lesklý vlas s modravým odstínem, čelo vysoké a široké, obočí temně černé, srůstající černavým stínem nad očima kouzelnými, vroubenými hustými řasami. Byly to oči krásně zelené, velké, zářící, s výrazem bolestně demonickým, pravidelný rovný nos, zcela přiměřený, ústa tak malá, jak byly oči

velké, tak usměvavá, vlnná, líbezná, jak oči byly zádušné. Do široké brady byl důlek vtisknut a pleť aksamitová, zralé broskvi podobná, okrouhlé líce. Byla postavy velké, plné a štíhlé. Krk její a ruce byly „labutí“. Byla to krása uchvacující, jakou jen zřídka potkááme.“

Po kom asi zdědila Božena Němcová své nadání a svůj mimořádný půvab? Podle vzpomínek obyvatel Ratibořic otec Boženy Panklové - Němcové byl nevelký, silný, hezký muž, plavovlasý, modrooký. Uměl jednat s lidmi, byl přívětvivý, byl oblíben jak u panstva, tak i u svých sousedů.

Boženina matka Terezie Panklová byla prostřední postavy, silná žena. Byla přísnou matkou, k dětem málomluvná, panského mravu. Byla výbornou kuchařkou. Byla často prchlivá na čeládku i na děti. Božena milovala svého otce, její vztah k matce zůstával chladný. Božena Panklová se nepodobá ani svému otci, ani své matce. Pro životopisce zůstává také záhadou, proč údajná matka Boženy Panklové v listopadu 1820 předkládá panstvu v Ratibořicích účet k proplacení za léky pro malou Barunku. Proč by měla vévodkyně Záhaňská uhradit léky pro Barunku Panklovou?

Matka Boženy očekávala v roce 1837 od kněžny pro Betty věno. Kněžna Záhaňská však darovala Barunce ke svatbě jen krásné náušnice, k větší výbavě však nedošlo. Tyto náušnice pak Božena Němcová darovala své bytné paní Hůlkové v Červeném Kostelci, protože neměla peníze na zaplacení činže. S hmotnými problémy se Božena Němcová potýká až do své předčasné smrti. Svým duchem a perem bojuje s bídou statečně, ale neustále strádání Boženu vyčerpává.

Manžel Boženy byl pracovně neustále překládán z místa na místo, takže Němcovi se stále někde stěhovali. Červený Kostelec opustili manželé Němcovi v roce 1838, v roce 1839 žili v Litomyšli, odtud se v roce 1840 odstěhovali do Polné a v roce 1842 do Prahy. V té době

se jim narodily čtyři děti: Hynek v roce 1838, Karel v roce 1839, dcera Theodora v roce 1841 a Jaroslav v roce 1842.

V Praze se mladá a krásná Božena Němcová dokonale sžila s vlasteneckou inteligencí a přátelsky se stýkala téměř se všemi představiteli tehdejší české a později i slovenské kultury. K jejím přátelům především patřil Havlíček, Frič, Čelakovský, Erben, Jan Evangelista Purkyně, Nebeský, Klácel, Karolína Světlá, Žofie Podlipská, Jan Ignác Hanuš; slovenští spisovatelé: Samo Chalupka, Ján Chalupka, Janko Kráľ, Andrej Sládkovič, aj.

V Praze v „Květech“ v dubnu roku 1843 Božena Němcová uveřejňuje svoji první tištěnou báseň „Ženám českým“, ve které je možné vypožorovat i krvavou krůpěj osobního osudu básničky:

*„Muž, ach, ten má meč svůj ostrý,
rámě, sílu - muž má všecko;
ale outlá, slabá žena
jen své srdce a - své děcko.“*

Roku 1845 se rodina Němcova odstěhovala z Prahy do Domažlic, kde se Božena věnovala národopisu, sběratelské činnosti a působila na politické uvědomění lidu. Několik měsíců v zimě 1847 - 48 bydleli ve Všerubech. Po revoluci 1848 byl J. Němec z politických důvodů přeložen do Nymburka a roku 1850 na podřízené místo v Liberci. Na konci téhož roku byl Němec přeložen do Miškovce (později Darmot) v Uhrách. Němcová s dorůstajícími dětmi se odebrala do Prahy. V letech 1851 a 1852 podnikla krátké cesty na Slovensko a do Uher. Při pobytu u svého manžela ji dne 9. října 1853 zastihla zpráva o nemoci jejího nejstaršího syna Hynka. Za vypůjčené peníze odjela do Prahy, kde milovaný syn Hynek zemřel v jejím náručí dne 19. října. „Byl to hoch pilný, hodný, já svoje nejkrásnější naděje v něm viděla vyplněné a mnoho doufání v něho skládala. Přeskočila toho mladého života! Nereptám proti Bohu, ale mnoho na mne ukládá...“ s bolestí v srdci sděluje

v dopise svým přátelům.

V době největšího duševního a hmotného strádání začala Božena psát svoji Babičku. V roce 1854 napsala Němcová mnoho prosebných dopisů. Např. J. Ev. Purkyněmu se svěřuje „...Nevím už, co si počít, nemám groše peněz, a bez těch není živobytí nožné. Dnes nemohu ani psát, protože nemám tolik peněz, abych si koupila papír.“ Prakticky 12 let, za svého pobytu v Praze, živila Božena své děti z nevelkých výtěžků své literární a publicistické práce, pak z příspěvků od manžela a také někdy i z darů svých přátel. Politický postih jejího manžela pokračoval. Roku 1857 byl po několikaletém dalším překládání dán do výslužby s nepatrnou penzí. V dopise A. Markovi Božena píše: „Žijeme co nejskromněji možno, jen aby hlad nebyl a slušně se mohlo mezi lidmi jít; a přece tolik to stojí. Prodala jsem co jen jakouž cenu mělo, dluhy mám, a nyní - nyní dokonce zbavena jsme i toho, co mi mohl měsíčně muž posílat.“ Svému synu Karlovi napsala: „Já zde zase budu: jen na to péro a na několik dobrých lidí odkázána. Děti budou všelicos potřebovat a nejhůř je s topivem nyní...“ V jednom z dalších dopisů mu napsala: „Na Štědrý den ráno neměla jsem ani groš. Teprve k polednímu jsem pár zlatých dostala - ale to už bylo pozdě na rybu a vánočku.“ V téže době Božena píše Lotince Staňkové: „Prosím Tě, Lotinko, nehněvej se, nemohu zase dnes přijít. Mám jen jedny boty letní a ty jsou špatný...“ V mokrém bytě postel, na které spala Božena Němcová vlhkem prohnila a rozpadla se...

V době největší nouze se rozkol mezi Boženou a jejím manželem prohlubuje. V roce 1860 Božena svému synu Karlovi píše: „a tak se rozejdeme. Otce proto nemusíš nenávidět, on zůstane přece jen Vaším otcem a poručíkem a proto se musíte k němu vždy co děti chovat, a když budou z Vás hodní lidé, bude to moje nejlepší osvědčení před lidmi i tátou...“

V téže době Božena píše své nejmladší sestře Adélce dopis o svém manželství: „... v mém manželském životě naskytlo se velmi mnoho smutných zlovyků. Zpočátku nebyla jsem ještě tak

Božena Němcová s dětmi v roce 1852

Zleva: Jarouš, Karel, Hanek, Dora

rozumná, abych našla pravý tón a tak cítila jsem své neštěstí tím hlouběji. Zbyla mi jediná vášeň - láska k mým dětem, a pro tu trpěla jsem výsměchy, všechny sprostoty, pro tu obětovala jsem se otroctví, jež je často mnohem horší než otroctví v Americe - Leč všechno dospěje jistého stupně, pak nadchází krize, tak tomu bylo i u mne...“ Božena konstatuje s lítostí: „Naše povahy se k sobě nehodily.“

Božena probouzela u svých dětí cit pro krásu, vznešené ideály, touhu po poznání a po dosažení nejvyššího vzdělání. Syn Hynek a Jaroslav projevíli mimořádné kreslířské nadání. Bohužel Hynek zemřel náhle v říjnu 1853. Nejmladší syn Jaroslav na podnět Boženy se vydal v roce 1859 pod záštitou Archeologického sboru na kreslířskou cestu po Čechách, na které kreslil kostely a hrady a za výkresy dostával honorář. Matka povzbuzovala syna, aby vstoupil na malířskou akademii v Mnichově. Iniciovala dceru Doru, aby se učila francouzsky, syna Karla a Jaroslava, aby se vedle němčiny ještě věnovali ruštině a angličtině. Rodině se však nedostávalo financí, u manžela nenacházela Božena pochopení, okolí na Boženu pohlíželo kriticky. Božena se svěřuje: „Já pocítila v životě

mnoho bolesti, trpkých klamů, byla jsem na pokraji zoufalství - avšak navzdory tomu neztratila jsem důvěru a lásku k lidem.“

V Mnichově měl syn Jaroslav hlad a bez peněz tam nevydržel a tak se musel roku 1861 vrátit. Vstoupil pak do fotografické dílny bratří Wintrů v Praze na Příkopě. Tento jeho předčasný návrat vyvolal další vlnu rozporů a bouří mezi manželi. Manžel vztáhl na Boženu ruku a zoufalá žena z bytu utekla. Vyhledávala a utýraná spisovatelka vkládala svoji poslední naději v úspěch Babičky. K smrti vyčerpaná Božena se u nakladatele Babičky v Litomyšli zhroutila. Těžce nemocnou z Litomyšle do Prahy ji odvezl Josef Němec. Dne 20. ledna 1862 Boženě přinesli na smrtelné lože první sešity Babičky. Ani celou knihu druhého vydání neuviděla. Na titulní list se podepsala s věnováním dceři Doře a Markytě, sestře Josefa Franty - Šumavského a usnula. Poté upadla do bezvědomí. Dne 21. ledna 1862 Božena Němcová usnula na věky. Odešla tichá a klidná. Nikoho za svůj nešťastný konec života neobviňovala. — Pokračování příště.

Ing. Alena Kulheinová
Česká republika

MLADÝM

Chut' žít

Pověz mi, také nemáš radost ze života?
Když tak člověk sleduje lidi okolo sebe,
snadno se ho zmocní dojem, že mnozí litují,
že vůbec žijí. Vidí jen ty stinné a pochmurné
stránky života a nechtějí vidět nic krásného
a dobrého. Zůstávají sedět v blátě
a nevidí hvězdy. Jsou zajatci svých starostí.
Jsou slepí a proto nevidí, kolik radostí
přináší i všední den.

Jsi šťastně ženatý či vdaná?
Máte hezký pokojný domov?
Bud' tedy vděčný a nefňukej malicherně:
"Kdybychom měli tohle
a kdybychom měli tamhleto!"
Svíti slunce, tak neříkej honem:
"Ale zítra bude pršet!"
Raduj se z toho, co máš!
Bud' spokojený!
Jsi-li zdravý, pak už předem nenaříkej:
"Ale jak dlouho se budu cítit dobře?"
Žij rád a pracuj rád!
Vždyť se dá udělat v životě tolik dobrého!
Miluj život.
Je to nádherný Boží dar! A stojí za námahu.

Doma

Žiješ opravdu? Nebo žiješ tak, jako bys byl
stále něčím nebo někým poháněn kupředu,
jako naprogramovaný výrobek na běžícím pásu?
Uvědomuješ si, že tím vším ztrácíš radost a štěstí?

Nechej jednou auto stát,
zůstaň doma a věnuj se rodině.
Vypni občas televizi a poslední půlhodinku dne
prožij hezky se svou manželkou nebo manželem.
Pro vaše manželství je důležité i to,
že společně zasednete k prostřenému stolu.
Zkus se radovat z těch nejprostších věcí.
Především nehledej štěstí ve věcech zbytečných,
postrádajících jakýkoliv smysl.
Hledej štěstí především "doma"
v láskyplném společenství
se svými nejbližšími.

Žít v pokoji

Když někdo zemře, řekne se o něm:
"Ať odpočívá v pokoji."
Ale pokud člověk žije,
může vzdorovat a mít opačný názor.
Pokud je členem jiné strany,
hovoří jiným jazykem,
má jinou barvu pleti,
má svou tvrdou hlavu,
je stále proti něčemu nebo někomu naježený - dotud
se může zdát mír neuskutečnitelným úkolem.

Celý svět usiluje o mír.
Jen málo lidí je ochotno jít "cestou míru",
cestou k lidem, k bližním.
Cestou opravdového dialogu a vzájemného odpuštění.
Mír, opravdový mír, není možný,
jestliže se zničí láska
a tím i dobré mezilidské vztahy.

Míru lze dosáhnout jen tehdy,
začneme-li zase spolu hovořit.
Ale dialog sám není ještě všechno,
ani rozprava u "kulatého stolu".
Absolutně nutné je vzájemné odpuštění.

Diamant

Je docela možné, že jsi pravý diamant.
Ale diamant září a svítí teprve tehdy,
až když je vybroušený.
Jsou lidé vzácní jako diamant,
ale jsou ještě jaksi drsní a neobroušení.
Tato neopracovanost se projevuje vždy v maličkostech:
člověk všude a na všechno reptá,
dere se neomalené stále vpřed,
považuje za dobrého pouze sám sebe,
nesmíří se s myšlenkou, že by mohl něco ztratit,
mluví jen a jen o svých nemocech,
nedokáže pozorně naslouchat druhému,
podceňuje starosti svých bližních.

Jak je to s tebou?
Kolik ostrých hran musíš ještě obrousit?
Radím ti, nečekej na zítřek, začni ještě dnes!
A na pomoc si vezmi pár dobrých brusných kamenů,
třeba manžela nebo manželku,
přítele či přítelkyni, dobrého kolegu.
Oni ti mohou pomoci -
a vybroušený - budeš opravdu nádherný skvost!

*Z knihy Phila Bosmanse: S láskou po celý rok
Nakladatelství AVE Olomouc 1992*

Archaeologist draw St. John the Baptist cave out of the dark, maybe

Archaeologists believe a cave they uncovered in the Judean Hills south of Jerusalem may have been the cave used by St. John the Baptist, The Associated Press reported.

Although some scholars dispute the claim, the archaeologists say it is at least the oldest baptismal site yet discovered.

"The site we've uncovered is seemingly the connecting link between Jewish and Christian baptism," British archaeologist Shimon Gibson was quoted as saying in the Israeli Ha'aretz newspaper Aug. 17.

Gibson is the director of the private Jerusalem Archaeological Field Unit and supervises the dig. The University of North Carolina, Charlotte, helped sponsor the dig.

Though the cave houses a huge water cistern decorated with Byzantine-era wall carvings that the excavation's archaeologists believe depict John the Baptist and others, some archaeologists say there is no actual proof John the Baptist ever used the cave, said Ha'aretz.

The carvings include the image of what the archaeological dig team says is John the Baptist and a cross-shaped carving, reported Ha'aretz.

Among the findings was an imprint of a foot which archaeologists believe would have contained oil and where early Christians would have placed their right foot for cleansing after descending 28 stone steps, said Ha'aretz.

Gibson told AP that the carvings, the foot-washing stone and other finds, taken together with the proximity of John's home town, constituted strong circumstantial evidence that the cave was used by St. John.

The cave is located some 2.5 miles from Ein Kerem, the traditional birthplace of John the Baptist. The French Catholic monastery of St. John in the Wilderness is also located nearby.

Archeologists working west of Jerusalem recently unearthed this cave they believe was used by St. John the Baptist.

Archaeologists also pulled about 250,000 pottery shards - the apparent remnants of small water jugs used in the baptismal rite - from the cave, AP reported.

Gibson said the cave - 80 feet long, 13 feet wide and 13 feet deep, was originally formed in the Iron Age, somewhere between 800 and 500 B.C., and was apparently first used by the Israelites as an immersion pool.

Observer, August 2004

Harrisburg Diocese investigating miracle attributed to Dachau priest

Nearly six decades after Mariannhill Father Engelmar Unzeitig died in a Nazi concentration camp, the Harrisburg Diocese is investigating an alleged miracle that could move him closer to eventual canonization.

Although the name of the person who experienced the alleged miracle has not been revealed, the claimant lives in the Harrisburg Diocese and became acquainted with *Father Unzeitig's* story while helping to liberate the concentration camp in Dachau, Germany, in the spring of 1945.

A native of the present-day Czech Republic, the priest was imprisoned by

the Nazi regime in 1941 for preaching the Gospel and teaching Catholic doctrine in Austria. He spent four of his five years as a priest tending to the spiritual, emotional and physical needs of those imprisoned with him.

When a typhoid epidemic plagued the Dachau camp in February 1945, Father Unzeitig volunteered to serve in the infirmary - knowing that he too would die from the epidemic - so that other prisoners might live and possibly be reunited with their families. The priest died less than two months before the prisoners were freed.

The Harrisburg diocesan tribunal officially began an investigation of the alleged miracle attributed to Father Unzeitig Aug. 20. The claimant says he was cured of cancer in the mid-1990s after praying for the priest's intercession.

Observer, September 2004

Military bishop receives chalice in memory of celebrated chaplain

It's not every day someone associated with the military flies into St. Louis just to pick up a cup. But that's exactly what brought Auxiliary Bishop Francis X. Roque of the U.S. Archdiocese for the Military Services from Washington to Shrewsbury in June. At Regina Cleri, the St. Louis archdiocesan retirement home for priests, Bishop Roque was presented with a gold-plated sterling silver chalice in memory of Father Emil J. Kapaun, a priest of the Diocese of Wichita, Kan. Father Kapaun, was a U.S. Army chaplain in World War II and in the Korean War. He was taken as a prisoner of war by the Chinese communists in North Korea in 1950 and died in prison camp May 23, 1951. Bishop Roque has visited with many men who served with Father Kapaun and consider him a saint. (More about Father Emil Kapaun you can find: Hlasý Národa 6/2004 page 18-19)

Observer, August 2004

Paths of Glory and Tribulations

The artistic legacy of Josef Mánes was perpetuated by 3 preeminent masters who followed unabashedly in his footsteps. They not only drew inspiration and patriotic zeal from his oeuvre but they distinctly emulated his robust technique. The subjects of their creations ranged from the heroic figures and legends of the past to the charming but unassuming peasant types and picturesque folklore.

Mikuláš Aleš (1852 - 1913)

Mikuláš Aleš did not experience public recognition during his life but his easily recognizable style featuring scenes of largely pastoral countryside, seasonal celebrations, and conventional wisdom conveyed through nursery rhymes and simple weather prognostications gained popularity after his death. His peasant roots and environment shaped his character and spontaneous talent.

Aleš himself castigated the "obscurantists" and ultra conservative, pedantic faculty members at the Art Academy

Mikuláš Aleš: Krkonose (Giant Mountains) from the cycle "Vlast" (The Fatherland)

where he studied. He struggled with incomprehensible retrogressive attitudes of art critics throughout his life. They rejected his exhilarating renditions of ordinary events in the lives of country folk with supercilious snobishness. For obvious reasons they also scorned Aleš's portraits of brave Slavic heroes and majestic historical events. Aleš reached the zenith of artistic fame in 14 decorative tableaux "Vlast" (The Fatherland) designed for the foyer of the National Theater in Prague. Aleš was awarded the commission of his design featuring a mystical heroic journey of a lone warrior in a tight nationwide competition, but paradoxically the jury assigned the actual execution of this monumental work to his colleague, František Ženíšek. It spelled a bitter disappointment for Aleš who then turned to mostly book and magazine illustrations. Most Czechs are familiar with his colorful silhouettes of costumed peasants bringing assorted gifts to the Divine Infant in a manger located in a typical Bohemian countryside. In addition to this imaginative Bethlehem scene, Aleš also designed over 60 delightful marionettes for the puppet theater to be enjoyed by several generations of children of all ages.

In later years there were several architects who commissioned Aleš to design monumental façades for large buildings in Prague, Pilsen, Písek, and Vodňany. At the end of the 19th century these de-

corative façades contained the elements of the transitional style of Neo-Renaissance and Secession (Art Nouveau). Mikuláš Aleš remains one of the beloved and enduring Czech artists, virtually unsurpassed in his prolific output, versatility and popular appeal, an epitome of staunch patriotism and revivalist fervor.

František Ženíšek (1849 - 1916)

Unlike Aleš, Ženíšek scored early artistic triumphs both in Prague and in Vienna when he was yet in his early twenties. His virtuosity, refined style, and form-oriented technique appealed to the official taste of art critics. Ženíšek belongs to the first generation of the decorators of the National Theater and it is at this location where we find his definitive works. In addition to his aforementioned collaboration with Aleš on the cycle "Vlast" in the lobby of the National Theater, Ženíšek painted the allegorical female figures in the dome of that theater. He also designed the windows of a Karlín church, gigantic lunettes in the National Museum, and painted dozens of oil portraits.

Even though he acknowledged his allegiance to the artistic legacy of Josef Mánes, Ženíšek did not quite reach the depth and vigor of his friend and classmate Mikuláš Aleš. Yet his monumental paintings, done in the spirit of Neo-Renaissance, demonstrate his high technical skills and his huge decorative mu-

Mikuláš Aleš: A summer prognostication

rals appropriately complement large indoor areas. Ženíšek deserves his place among the historical painters of the Revivalist Movement, based on his ability to capture the legendary and mythical figures of the nation's past.

Josef Václav Myslbek (1848-1922)

Myslbek's guiding light in his artistic career was the work of Josef Mánes. From the very beginning he strove to create sculptural counterparts to the paintings of Mánes, the three dimensional representations of Slavic heroes and heroines. Myslbek also belongs to the generation of artists involved in the embellishments of the National Theater. He was an enthusiastic revivalist who drew inspiration from the romantically conceived Bohemian history, but by his

Josef V. Myslbek: St. Wenceslaus

artistic expression he stood head and shoulders above his contemporaries. Another aspect of his artistic creativity was his orientation toward monumental realism, up to that time almost unknown among the Czech sculptors. His conscientious approach toward his work is evident from numerous drafts, preliminary studies and sketches of his models. The famous equestrian statue of St. Wenceslas took 30 years to complete due to the 4 supplementary statues of Bohemian saints required for the completion of the project. The last statue of this monument was not placed in its proper location until 1924, 2 years after the sculptor's death. Myslbek became a founder of the modern Czech sculptural medium. From his early romantic leanings Myslbek arrived at the monumental Neo-Renaissance expression which transformed the ancient ideals of beauty into the Neo-Classicism of the second half of the 19th century. Myslbek earned early critical recognition during the youthful years of his career. His crucifix, a masterpiece dating back to 1890 was placed in the Paris cathedral of Sacré-Coeur. Other statues of Myslbek decorate not only the National Theater but also the Viennese Parliament. In Prague we find the 4 gigantic sculptures of Přemysl and Libuše, Lumír a Píseň, Záboj a Slavoj and Ctirad a Šárka placed on the Vyšehrad hill and the statue of the beloved romantic poet, Karel Hynek Mácha, in the Kinský Park of the Petřín hill. Another well known sculpture is that of Cardinal Schwarzenberg in the Cathedral of St. Vitus in Prague.

Myslbek's oeuvre achieved respectable rank among the famous sculptures of the world. Two of his best known students were Bohumil Kafka and Jan Štursa. Josef Václav Myslbek thus completes the artistic triumvirate directly influenced by Josef Mánes.

Tony Jandáček

Josef Václav Myslbek: Crucifix

Photo on back page:

František Ženíšek: "Zpěv bohatýrský" Lumír, an ancient bard, sings praises of legendary heroes in the vicinity of Vyšehrad. (An oil painting displayed in the foyer of the National Theater in Prague.)

